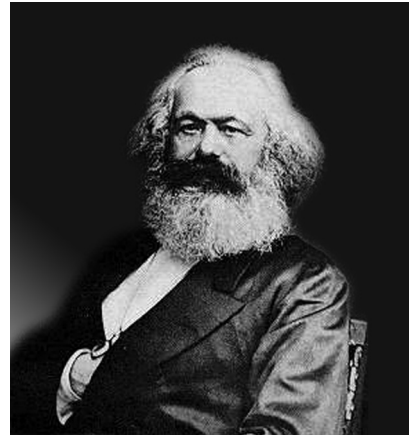

კარლ მარქსი

1818-1883

ფილოსოფოსი, ისტორიკოსი, საზოგადო მოღვაწე და რევოლუციონერი კარლ მარქსი მე-19 საუკუნის ყველაზე გავლენიანი სოციალისტი მოაზროვნეა. მიუხედავად იმისა, რომ სიცოცხლეში მას მეცნიერები არ აღიარებდნენ, გარდაცვალების შემდეგ, სოციალისტური მოძრაობის დროს, მისმა სოციალურმა, ეკონომიკურმა და პოლიტიკურმა იდეებმა სწრაფი აღიარება პოვეს. არცთუ დიდი ხნის წინათ კაცობრიობის თითქმის ნახევარი ე. წ. მარქსისტული რეჟიმის ქვეშ ცხოვრობდა. ამ წარმატების გამო ხშირად ხდებოდა მარქსის იდეების სახეცვალება და მისი შეხედულებების მორგება განსხვავებულ პოლიტიკურ ვითარებებზე.

კარლ ჰაინრიხ მარქსი დაიბადა გერმანიაში, საშუალო ფენის ოჯახში. 17 წლის ასაკში იგი ჩაირიცხა ბონის უნივერსიტეტის იურიდიულ ფაკულტეტზე. ბონში იგი დაინიშნა ჯენი ფონ ვესტფალენზე – ტრიირის საზოგადოების ცნობილი წევრის, ბარონ ფონ ვესტფალენის ქალიშვილზე. ბარონმა აზიარა მარქსი ლიტერატურულ რომანტიზმსა და სენტ-სიმონიანურ პოლიტიკას. მომდევნო წელს მამამ მარქსი ბერლინის უფრო პრესტიჟულ უნივერსიტეტში გაგზავნა. ამ პერიოდში მან თავი დაანება რომანტიზმს და დაინტერესდა იმ დროს ბერლინში გაბატონებული ჰეგელიანელობით და ახალგაზრდული ჰეგელიანური მოძრაობის წევრი გახდა. ჯგუფი, რომელშიც შედიოდნენ თეოლოგები ბრუნო ბაუერი და დევიდ ფრიდრიხ შტრაუსი, აკრიტიკებდა ქრისტიანობას და ეწინააღმდეგებოდა პრუსიის ავტოკრატიას. საუნივერსიტეტო კარიერის გაგრძელება, პრუსიის მთავრობის მიზეზით, მარქსმა ველარ შეძლო და მან ჟურნალისტიკას მიჰყო ხელი. 1842 წლის ოქტომბერში იგი გახდა გავლენიანი ლიბერალური „რაინის გაზეთის“ (*Rheinische Zeitung*) რედაქტორი, რომელსაც ინდუსტრიალისტები მფარველობდნენ. მარქსის სტატიების გამო, რომლებიც მეტწილად ეკონომიკური ხასიათის იყო, პრუსიის მთავრობამ გაზეთი აკრძალა. მარქსი საფრანგეთში გადავიდა.

1848 წელს, პარიზში ჩასვლისთანავე, მარქსი გერმანელ ემიგრანტ მუშათა ორგანიზებულ ჯგუფებსა და ფრანგ სოციალისტთა სხვადასხვა სექტებს დაუკავშირდა. მან გამოსცა „გერმანულ-ფრანგული წელიწადული“ (*Deutsch-Französische Jahrbücher*), რომელსაც უნდა დაეკავშირებინა ფრანგი სო-

ციალისტები და გერმანელი რადიკალი ჰეგელიანისტები. გამოცემამ დიდხანს ვერ იარსება. პარიზში ყოფნის პირველსავე თვეებში მარქსი კომუნისტი გახდა და თავისი შეხედულებები გადმოსცა სერიულ ნამუშევრებში, რომლებიც ეკონომიკური და ფილოსოფიური ხელნაწერების სახელწოდებითაა ცნობილი (1844). ხელნაწერებში მარქსმა, ლუდვიგ ფოიერბახის ფილოსოფიის გავლენით, ჩამოაყალიბა კომუნიზმის ჰუმანისტური კონცეფცია.

1884 წლის მიწურულს მარქსი პარიზიდან გააძევეს და ენგელსთან ერთად იგი ბრიუსელში გადავიდა. აქ მან ისტორიის ინტენსიური შესწავლა დაიწყო და შეიმუშავა ისტორიის მატერიალისტური კონცეფცია, რომელიც „გერმანული იდეოლოგიის“ სახელით მისი სიკვდილის შემდეგ გამოქვეყნდა. ამ ნაშრომის ძირითადი დებულება იყო ის, რომ „ადამიანთა ბუნება დამოკიდებულია მატერიალურ მდგომარეობაზე, რაც განსაზღვრავს მათ წარმოებას“. მარქსმა შეისწავლა წარმოების სხვადასხვა წესის ისტორია და იწინასწარმეტყველა, რომ იმჟამინდელ ინდუსტრიულ კაპიტალიზმს კომუნიზმი შეცვლიდა.

გერმანულ იდეოლოგიაზე მუშაობისას მარქსი იდეალისტურ სოციალიზმს ეწინააღმდეგებოდა. იგი ასევე შეუერთდა კომუნისტურ კავშირს. 1847 წლის დამლევს, ლონდონში ჩატარებულ კომუნისტურ კავშირის კონგრესზე, მარქსსა და ენგელსს დაევაღათ მცირე ზომის დეკლარაციის დაწერა. „კომუნისტური პარტიის მანიფესტი“ ჯერ გამოქვეყნებული არ იყო, რომ 1848 წელს ევროპაში რევოლუციებმა იფეთქა.

1848 წელს მარქსი, რევოლუციის დაწყების გამო კვლავ საფრანგეთში გადავიდა, შემდგომ კი — გერმანიაში. კელნში მან გამოსცა „ახალი რაინის გაზეთი“ (*Neue Rheinische Zeitung*). გაზეთი მხარს უჭერდა რადიკალ-დემოკრატიულ ფრთას, რომელიც პრუსიის ავტოკრატიის წინააღმდეგ გამოდიოდა. მთელ თავის ენერჯიას მარქსი რედაქტორულ სამუშაოს უთმობდა, რადგან კომუნისტური კავშირი ფაქტობრივ დაიშალა. გაზეთი აიკრძალა და 1849 წლის მაისში მარქსმა ლონდონს შეაფარა თავი.

ლონდონში ყოფნისას მარქსი ოპტიმისტურად იყო განწყობილი ევროპაში მოსალოდნელი რევოლუციის მიმართ. იგი კვლავ შეუერთდა კომუნისტურ კავშირს და 1848 წლის საფრანგეთის რევოლუციისა და მისი შედეგების შესახებ დაწერა ორი დიდი ზომის პამფლეტი — „კლასობრივი ბრძოლა საფრანგეთში“ და „ლუი ბონაპარტის 18 ბრიუმერი“. იგი მალე დარწმუნდა, რომ ახალი რევოლუციის დაწყება მხოლოდ ახალი კრიზისის შედეგად იყო შესაძლებელი და შეუდგა პოლიტიკური ეკონომიკის შესწავლას, ამ კრიზისის მიზეზებისა და გარემოებების დასადგენად.

მარქსის მთავარი ნაშრომი პოლიტიკურ ეკონომიკაში ნელი ტემპით იწერებოდა. 1857 წელს მან გიგანტური ზომის, 800-გვერდიანი ხელნაწერი მოამზადა კაპიტალის, მიწის საკუთრების, დაქირავებული შრომის, სახელმწიფოს, საგარეო ვაჭრობისა და მსოფლიო ბაზრის შესახებ. „საფუძვლები“ (*Outlines*) 1941 წლამდე არ გამოქვეყნებულა. 1860-იანი წლების დასაწყისში მარქსმა თავი დაანება სამუშაოს, რათა დაეწერა სამტომიანი თეორიები ზედმეტი ღირებულების შესახებ, რომელშიც განხილული იყო პოლიტიკური ეკონომიკის თეორეტიკოსები, განსაკუთრებით დევიდ რიკარდოსა და ადამ სმიტის ნაშრომები. მხოლოდ 1867 წელს მოახერხა მარქსმა გამოეცა „კაპიტალის“ პირველი ტომი, რომელშიც მოცემული იყო კაპიტალისტური წარმოების წესის ანალიზი. „კაპიტალში“ მარ-

ქსმა შეიმუშავა ლირებულების შრომითი თეორიის საკუთარი ვერსია და კონცეფცია ზედმეტი ლირებულებისა და ექსპლუატაციის შესახებ. მეორე და მესამე ტომზე მუშაობა 1860-იან წლებში დასრულდა, თუმცა მარქსი სიცოცხლის ბოლომდე მუშაობდა ამ ხელნაწერებზე და ისინი გამოაქვეყნა ენგელსმა მარქსის სიკვდილის შემდეგ.

მარქსი გარდაიცვალა 1883 წლის 14 მარტს. იგი დაკრძალულია ლონდონის ჩრდილოეთ ნაწილში, ჰაიგეიტის სასაფლაოზე.

* * *

კომუნისტური პარტიის მანიფესტი¹

აჩრდილი დადის ევროპაში – აჩრდილი კომუნიზმისა. ძველი ევროპის ყველა ძალა საღმრთო კავშირში შეერთდა ამ აჩრდილის სადევნელად: პაპი და მეფე, მეტერნინი და გიზო, საფრანგეთის რადიკალები და გერმანიის პოლიციელები.

სად მოიპოვება ისეთი ოპოზიციური პარტია, რომლისთვისაც კომუნისტობის დაწამებით სახელი არ გაეტეხათ მთავრობაში მყოფ მის მოწინააღმდეგეებს? სად მოიპოვება ისეთი ოპოზიციური პარტია, რომელსაც კომუნისტობის სამარცხვინო ბრალდება უკანვე არ ესროლოს როგორც ოპოზიციის უფრო პროგრესულ წარმომადგენელთათვის, ისე თავის რეაქციულ მოწინააღმდეგეთათვის?

ორი რამ გამომდინარეობს ამ ფაქტიდან.

კომუნიზმს უკვე ძალად აღიარებენ ევროპის ყველა ხელისუფალნი.

დიდი ხანია დრო არის, რომ კომუნისტებმა მთელი მსოფლიოს წინაშე აშკარად გამოთქვან თავიანთი შეხედულება, თავიანთი მიზნები, თავიანთი მისწრაფებანი და კომუნიზმის აჩრდილის შესახებ არსებულ ზღაპრებს და უპირისპირონ თვით პარტიის მანიფესტი.

ამ მიზნით სრულიად სხვადასხვა ეროვნების კომუნისტები შეიკრიბნენ ლონდონში და შეადგინეს შემდეგი „მანიფესტი“, რომელიც ქვეყნდება ინგლისურ, ფრანგულ, გერმანულ, იტალიურ, ფლამანდურ და დანიურ ენებზე.

ბურჟუაზი და პროლეტარები*

დღემდე არსებული ყველა საზოგადოების ისტორია** არის კლასთა ბრძოლის ისტორია.

თავისუფალი და მონა, პატრიცი და პლებეი, ბატონი და ყმა, ოსტატი*** და ქარგალი, მოკლედ – მჩაგვრელი და დაჩაგრული მუდმივ ანტაგონიზმში იყვნენ ერთმანეთთან, ეწეოდნენ შეუწყვეტელ – ხან მალულ, ხან აშკარა ბრძოლას, – ბრძოლას, რომელიც ყოველთვის თავდებოდა მთელი საზოგადოების რევოლუციური გარდაქმნით ან მებრძოლ კლასთა საერთო დაღუპვით.

ისტორიის წინანდელ ეპოქებში ჩვენ თითქმის ყველგან ვპოულობთ საზოგადოების სრულ დანაწილებას სხვადასხვა წოდებად, საზოგადოებრივ

* ბურჟუაზიად იგულისხმება კლასი თანამედროვე კაპიტალისტებისა, საზოგადოებრივი წარმოების საშუალებათა მესაკუთრეებისა, რომელნიც დაქირავებულ შრომას იყენებენ. პროლეტარიატად იგულისხმება კლასი თანამედროვე დაქირავებული მუშებისა, რომელნიც, რადგან წარმოების საკუთარი საშუალებები არა აქვთ, იძულებული არიან გაჰყიდონ ხოლმე თავიანთი სამუშაო ძალა, რათა იცხოვრონ. (ენგელსის შენიშვნა 1888 წლის ინგლისური გამოცემისათვის.)

** ესე იგი, ზუსტად რომ ვთქვათ, ისტორია, რომელიც წერილობით წყაროებშია მოცემული, 1847 წელს თითქმის სრულიად უცნობი იყო საზოგადოების წინაისტორია, ის საზოგადოებრივი ორგანიზაცია, რომელიც წინ უძღოდა მთელ დაწერილ ისტორიას. შემდეგში ჰაკსტჰაუზენმა რუსეთში აღმოაჩინა მიწის თემური საკუთრება, ხოლო მაურერმა დაამტკიცა, რომ ეს თემური საკუთრება წარმოადგენდა საზოგადოებრივ საფუძველს, საიდანაც მომდინარეობდა ყველა გერმანელ ტომთა ისტორიული განვითარება, და თანაც აღმოჩნდა, რომ სოფლის თემი საერთო მიწათმფლობელობით პირველყოფილი ფორმა იყო საზოგადოებისა ინდოეთიდან დაწყებული ირლანდიამდე. დასასრულ მორგანმა დაავიგვინა საქმე იმით, რომ აღმოაჩინა გვარის ნამდვილი ბუნება და მისი მდგომარეობა ტომში, რითაც ცხადყო ამ პირველყოფილი კომუნისტური საზოგადოების შინაგანი ორგანიზაცია მის ტიპურ ფორმაში. ამ პირველყოფილი თემის დაშლასთან ერთად იწყება საზოგადოების დიფერენციაცია განცალკევებულ და, ბოლოს ერთმანეთისადმი დაპირისპირებულ კლასებად. მე შევეცადე ეს პროცესი გამეკვია ჩემს ნაშრომში: „Der Ursprung der Familie, des Privateigentums und des Staats“. 2. Aufl., Stuttgart, 1886 [„ოჯახის, კერძო საკუთრების და სახელმწიფოს წარმოშობა“. მე-2 გამოც., შტუტგარტი, 1886 წ. იხ. კ. მარქსი და ფ. ენგელსი. რჩეული ნაწერები. ტ. 3]. (ენგელსის შენიშვნა 1888 წლის ინგლისური გამოცემისათვის.)²

*** ოსტატი – ეს არის ამქრის სრულუფლებიანი წევრი, ოსტატი ამქარს შიგნით, და არა ამქრის მამასახლისი. (ენგელსის შენიშვნა 1888 წლის ინგლისური გამოცემისათვის.)

მდგომარეობათა მთელ წყებას. ძველ რომში ჩვენ ვხედავთ პატრიციებს, მხედრებს, პლებეებს, მონებს; შუა საუკუნეებში – ფეოდალურ ბატონებს, ვასალებს, ამქრის ოსტატებს, ქარგლებს, ყმებს და მასთან ერთად თითქმის თვითეულ ამ კლასში კიდევ განსაკუთრებულ საფეხურებს.

თანამედროვე ბურჟუაზიულ საზოგადოებას, რომელიც დალუპული ფეოდალური საზოგადოების წიალიდან გამოვიდა, როდი მოუსპია კლასობრივი წინააღმდეგობანი. მან ძველის ალაგას მხოლოდ ახალი კლასები, ჩავგვის ახალი პირობები და ბრძოლის ახალი ფორმები შექმნა.

მაგრამ ჩვენი ეპოქა, ბურჟუაზიის ეპოქა, იმით განსხვავდება, რომ მან გამარტივა კლასობრივი წინააღმდეგობანი, მთელი საზოგადოება სულ უფრო და უფრო იყოფა ორ დიდ მტრულ ბანაკად, ორ დიდ, ერთიმეორისადმი უშუალოდ დაპირისპირებულ კლასად – ბურჟუაზიად და პროლეტარიატად.

შუა საუკუნეების ყმებიდან წარმოიშვა პირველი ქალაქთა თავისუფალი მოსახლეობა; მოქალაქეთა ამ წოდებიდან განვითარდნენ ბურჟუაზიის პირველი ელემენტები.

ამერიკის აღმოჩენამ, აგრეთვე აფრიკის გარშემო მიმავალმა საზღვაო გზის აღმოჩენამ ახალი ასპარეზი შეუქმნეს აღმავალ ბურჟუაზიას. აღმოსავლეთ-ინდოეთისა და ჩინეთის ბაზრებმა, ამერიკის კოლონიზაციამ, კოლონიებთან გაცვლა-გამოცვლამ, მანამდე გაუგონარი ბიძგი მისცა ვაჭრობას, ნაოსნობას, მრეწველობას და ამით სწრაფად განავითარა რევოლუციური ელემენტი დაშლის პროცესით მოცულ ფეოდალურ საზოგადოებაში.

მრეწველობის მანამდე არსებულ ფეოდალურ ან ამქრულ წარმოების წესს უკვე აღარ შეეძლო დაეკმაყოფილებინა მოთხოვნა, რომელიც ახალ ბაზრებთან ერთად იზრდებოდა. მისი ადგილი მანუფაქტურამ დაიჭირა. ამქრის ოსტატები განდევნილ იქნენ მრეწველი საშუალო წოდების მიერ; შრომის დანაწილება სხვადასხვა კორპორაციებს შორის გაჰქრა, მან ადგილი დაუთმო შრომის დანაწილებას თვით ცალკეულ სახელოსნოში.

მაგრამ ბაზრები განუწყვეტლივ ფართოვდებოდნენ, მოთხოვნა სულ იზრდებოდა, მანუფაქტურაც უკვე აღარ კმაროდა. მაშინ ორთქლმა და მანქანამ მოახდინეს რევოლუცია სამრეწველო წარმოებაში. მანუფაქტურის ადგილი დაიჭირა თანამედროვე მსხვილმა მრეწველობამ, მრეწველი საშუალო წოდების ადგილი – მილიონერ-მრეწველებმა, მთელი სამრეწველო არმიების წინამძღოლებმა, თანამედროვე ბურჟუაზებმა.

მსხვილმა მრეწველობამ შექმნა მსოფლიო ბაზარი, რომელსაც ნიადაგი მოუმზადა ამერიკის აღმოჩენამ. მსოფლიო ბაზარმა უაღრესად განავითარა ვაჭრობა, ნაოსნობა და სახმელეთო მიმოსვლის საშუალებები. ამან თავის მხრივ გავლენა იქონია მრეწველობის გაფართოებაზე, და იმდენად, რამდენადაც იზრდებოდა მრეწველობა, ვაჭრობა, ნაოსნობა, რკინიგზები, ვითარდებოდა ბურჟუაზიაც, იგი ადიდებდა თავის კაპიტალებს და უკანა რიგში ერეკებოდა შუა საუკუნეებიდან გადმოსულ ყველა კლასს.

ჩვენ ვხედავთ, ამრიგად რომ თანამედროვე ბურჟუაზია თვითონ არის ნაყოფი განვითარების ხანგრძლივი მსვლელობისა, წარმოების და აღებ-მიცემის წესში მომხდარი მთელი რიგი გადატრიალებებისა.

ბურჟუაზიის განვითარების თვითეულ ამ საფენურს თან ახლდა შესაფერისი პოლიტიკური წარმატება. ბურჟუაზიამ, რომელიც წარმოადგენდა დაჩაგრულ წოდებას ფეოდალთა ბატონობის დროს, შეიარაღებულ და თვითმმართველ ასოციაციას კომუნაში, აქ დამოუკიდებელ ქალაქის რესპუბლიკას, იქ მონარქიის მოხარკე მესამე წოდებას, შემდეგ, მანუფაქტურის დროს, თავდაზნაურობის წინააღმდეგ საპირწონე ძალას წოდებრივს ან აბსოლუტურ მონარქიაში და საერთოდ დიდი მონარქიების მთავარ საფუძველს, – ამ ბურჟუაზიამ, ბოლოს, მსხვილი მრეწველობისა და მსოფლიო ბაზრის დამყარების შემდეგ, თანამედროვე წარმომადგენლობით სახელმწიფოში ბრძოლით მოიპოვა თავისთვის განსაკუთრებული პოლიტიკური ბატონობა. თანამედროვე სახელმწიფო ხელისუფლება მარტოოდენ კომიტეცია, რომელიც მთელი ბურჟუაზიული კლასის საერთო საქმეებს განაგებს.

ბურჟუაზიამ უაღრესად რევოლუციური როლი შეასრულა ისტორიაში.

სადაც კი ბურჟუაზიამ ბატონობას მიაღწია, ყველგან დაანგრია ყველა ფეოდალური, პატრიარქალური, იდილიური ურთიერთობანი. მან შეუბრალებლად დაამსხვრია ის სხვადასხვანაირი ფეოდალური ჯაჭვი, რომლითაც ადამიანი მიბმული იყო მის „ბუნებრივ მბრძანებლებზე“, და არ დატოვა არავითარი სხვა კავშირი ადამიანსა და ადამიანს შორის, გარდა გაშიშვლებული ინტერესისა, გარდა უსულგულო „ნაღდად გადახდისა“, ეგოისტური ანგარიშის ყინულოვან წყალში ჩაახრჩო მან საღმრთო ჟრუანტელი რელიგიური აღტკინებისა, რაინდული აღფრთოვანებისა, მემჩანური გრძნობიერებისა. მან პირადი ღირსება საცვლელ ღირებულებად გადააქცია და უთვალავ

„კომუნები“ ეწოდებოდა ახლად წარმოშობილ ქალაქებს საფრანგეთში უკვე მანამდე, ვიდრე ისინი ბრძოლით მოიპოვებდნენ თავიანთი მბრძანებლებისა და ბატონებისაგან ადგილობრივ თვითმმართველობას და „მესამე წოდების“ პოლიტიკურ უფლებებს. ზოგადად თუ ვიტყვით, აქ ბურჟუაზიის ეკონომიური განვითარების ტიპიურ ქვეყნად აღებულია ინგლისი, ხოლო მისი პოლიტიკური განვითარების ტიპიურ ქვეყნად – საფრანგეთი. (ენგელსის შენიშვნა 1888 წ. ინგლისური გამოცემისათვის.)

კომუნას უწოდებდნენ იტალიისა და საფრანგეთის მოქალაქეები თავიანთ სამოქალაქო თემს, მას შემდეგ, რაც მათ თავიანთი ფეოდალური ბატონებისაგან შეისყიდეს ან ბრძოლით მოიპოვეს თვითმმართველობის პირველი უფლებები. (ენგელსის შენიშვნა 1890 წლის გერმანული გამოცემისათვის.)

ენგელსის მიერ რედაქტირებულ 1888 წლის ინგლისურ გამოცემაში „დამოუკიდებელ ქალაქის რესპუბლიკას“ შემდეგ ჩატარებულია სიტყვები: „(როგორც იტალიასა და გერმანიაში)“, ხოლო სიტყვებისა: „მონარქიის მოხარკე მესამე წოდებას“ შემდეგ – „(როგორც საფრანგეთში)“. 1974 წლის გამოცემის რედ.

ნაბოძვარ და კეთილშენაძენ თავისუფლებათა ადგილას დაამყარა ერთადერთი უსინდისო თავისუფლება ვაჭრობისა. ერთი სიტყვით, რელიგიური და პოლიტიკური ილუზიებით მიჩქმალული ექსპლოატაციის ადგილას მან დაამყარა აშკარა, უსირცხვილო, პირდაპირი, ტლანქი ექსპლოატაცია.

ბურჟუაზიამ წმინდანობის შარავანდედი ახადა იმ მოქმედებას, რომელსაც დღემდე საპატიოდ თვლიდნენ და მოწიწების გრძნობით უცქეროდნენ. ექიმი, იურისტი, მღვდელი, პოეტი, მეცნიერი მან სასყიდლით მომუშავე თავის დაქირავებულ მუშებად გადააქცია.

ბურჟუაზიამ ოჯახურ ურთიერთობას მისი მგრძნობიერ-სანტიმენტალური საბურველი ჩამოაფხრიწა და იგი მარტოოდნ ფულად ურთიერთობად აქცია.

ბურჟუაზიამ ცხადყო, რომ ძალის უხეში გამოვლინება შუა საუკუნეებში, რასაც ესოდენ ალტაცებაში მოჰყავს რეაქციონერები, თავის ბუნებრივ დამატებას უკიდურეს სიზანტეში პოულობდა. პირველად მან გვიჩვენა, თუ რისი შესრულება შეუძლია ადამიანის მოქმედებას. მან შექმნა სულ სხვაგვარი საკვირველებანი ხელოვნებისა, ვიდრე ეგვიპტის პირამიდები, რომის წყალსადენები და გოტიკური ტაძრები, მან ჩაატარა სულ სხვანაირი ლაშქრობანი, ვიდრე ხალხთა გადასახლებანი და ჯვაროსნული ომები.

ბურჟუაზიას არსებობა არ შეუძლია, თუ არ გამოიწვია განუწყვეტელი რევოლუციური გარდაქმნა წარმოების იარაღებისა, მამასადამე – წარმოებითი ურთიერთობისა, მამასადამე – მთელი საზოგადოებრივი ურთიერთობისა. პირიქით, წარმოების ძველი წესის უცვლელად შენარჩუნება არსებობის პირველი პირობა იყო ყველა წინანდელი მრეწველი კლასისათვის. განუწყვეტელი გადატრიალება წარმოებაში, განუწყვეტელი რყევა ყველა საზოგადოებრივი ურთიერთობისა, მუდმივი მერყეობა და მოძრაობა განასხვავებს ბურჟუაზიულ ეპოქას ყველა წინანდელი ეპოქისაგან. ყველა გაქვავებული, ჟანგმოკიდებული ურთიერთობა და მისი თანმყოლი, ძველთაგან საპატიოდ მიჩნეული წარმოდგენანი და შეხედულებანი ირღვევა, ყველა ახლად აღმოცენებული ძველდება, ვიდრე გაქვავებას მოასწრებდეს. ყოველივე წოდებრივი და უძრავი ქრება, ყოველივე წმინდა შემწიკვლული ხდება, და ადამიანები ბოლოს იძულებული ხდებიან ფხიზელი თვალთ შეხედონ თავიანთი ცხოვრების მდგომარეობას და თავიანთ ურთიერთდამოკიდებულებას.

ის მოთხოვნილება, რომ რაც შეიძლება მეტი პროდუქტი გაასაღოს, აიძულებს ბურჟუაზიას მთელი დედამიწის ზურგს მოედოს. მან ყველგან უნდა მოიკიდოს ფეხი, ყველგან მოიკალათოს, ყველგან კავშირურთიერთობა დაამყაროს.

მსოფლიო ბაზრის ექსპლოატაციის გზით ბურჟუაზიამ კოსმოპოლიტური გახადა ყველა ქვეყნის წარმოება და მოხმარება. რეაქციონერთათვის დიდად სამწუხაროდ, მან მრეწველობას ეროვნული ნიადაგი გამოაცალა. ძველისძველი ეროვნული მრეწველობის დარგები მოისპო და დღითიდ-

ლე ისპობა კიდევ. მათ აძვეებენ მრეწველობის ახალი დარგები, რომელთა შემოღება სასიცოცხლო საკითხად ხდება ყველა ცივილიზებული ერისათვის, – დარგები, რომელნიც უკვე არა ადგილობრივი ნედლეულის, არამედ დედამიწის უშორესი კუთხეებიდან მოტანილი ნედლეულის დამუშავებას ეწევიან და რომელთა ფაბრიკატები არა მარტო თვითონ იმ ქვეყანაში, არამედ ამავე დროს მსოფლიოს ყველა ნაწილში მოიხმარება. ძველ მოთხოვნილებათა ადგილას, რასაც სამშობლო ქვეყნის პროდუქტები აკმაყოფილებდნენ, ჩნდება ახალი მოთხოვნილებანი, რომელთა დასაკმაყოფილებლად უშორესი ქვეყნებისა და სულ სხვადასხვა ჰავის პროდუქტებია საჭირო. ძველი კუთხური და ეროვნული კარჩაკეტილობისა და საკუთარი წარმოების პროდუქტებით დაკმაყოფილების ნაცვლად წარმოდგა ერების ყოველმხრივი კავშირურთიერთობა და ყოველმხრივი დამოკიდებულება ერთმანეთისაგან. და ასეა როგორც მატერიალურ, ისე გონებრივ წარმოებაშიც. ცალკეული ერის გონებრივი ნაწარმოები საერთო კუთვნილება ხდება. ეროვნული ცალმხრივობა და შეზღუდულობა სულ უფრო და უფრო შეუძლებელი ხდება, და მრავალი ეროვნული და ადგილობრივი ლიტერატურიდან ერთი მსოფლიო ლიტერატურა იქმნება.

ბურჟუაზია წარმოების ყველა იარაღის სწრაფი გაუმჯობესებით და უსასრულოდ გაადვილებული მიმოსვლის შემწეობით ცივილიზაციისაკენ მიაქანებს ყველა ერს, თვით უალრესად ბარბაროსულსაც კი. მისი საქონლის სიიაფე – აი ის მძიმე არტილერია, რომლითაც იგი ძირიანად ანგრევს ყველა ჩინურ კედელს და იარაღს აყრევინებს ბარბაროსთა უჯვითებს მძულვარებას უცხოელებისადმი. იგი აიძულებს ყველა ერს წარმოების ბურჟუაზიული წესი შეითვისონ, თუ არ უნდათ განადგურდნენ; იგი აიძულებს მათ შემოიღონ ეგრეთწოდებული ცივილიზაცია, ე. ი. იქცნენ ბურჟუებად. ერთი სიტყვით, იგი თავის ხატად და მსგავსად ქმნის მთელ ქვეყანას.

ბურჟუაზიამ სოფელი ქალაქის ბატონობას დაუმორჩილა. მან შექმნა უზარმაზარი ქალაქები, უალრესად გაამრავლა ქალაქის მოსახლეობის რიცხვი სოფლის მოსახლეობასთან შედარებით და ამგვარად მოსახლეობის მნიშვნელოვანი ნაწილი გამოჰგლიჯა სოფლური ცხოვრების იდიოტიზმს, როგორც სოფელი ქალაქისაგან, ისევე დამოკიდებული გახდა მან ბარბაროსული და ნახევრად ბარბაროსული ქვეყნები ცივილიზებული ქვეყნებისაგან, გლეხი ხალხი ბურჟუაზიული ხალხისაგან, აღმოსავლეთი დასავლეთისაგან.

ბურჟუაზია სულ უფრო და უფრო სპობს წარმოების საშუალებების, ქონებისა და მოსახლეობის დაქუცმაცებას. მან შეამჭიდროვა მოსახლეობა, მოახდინა წარმოების საშუალებათა ცენტრალიზაცია და საკუთრების კონცენტრაცია მცირეოდენთა ხელში. ამის აუცილებელი შედეგი იყო პოლიტიკური ცენტრალიზაცია. დამოუკიდებელი, ან თითქმის მხოლოდ სამოკავშირეო ურთიერთობით დაკავშირებული პროვინციები, სხვადასხვა ინტერესებით, კანონებით, მთავრობებით და ბაჟებით, შედუღებულ იქნენ

ერთ ერად – ერთი მთავრობით, ერთი კანონმდებლობით, ერთი ეროვნულ-კლასობრივი ინტერესით, ერთი საბაჟო ხაზით.

თავისი კლასობრივი ბატონობის ერთ საუკუნეზე ნაკლები ხნის განმავლობაში ბურჟუაზიამ უფრო მრავალრიცხოვანი და უფრო უზარმაზარი საწარმოო ძალები შექმნა, ვიდრე ყველა წარსულმა თაობამ, ერთად აღებულმა. ბუნების ძალთა დამორჩილება, მანქანური წარმოება, ქიმიის გამოყენება მრეწველობასა და მიწათმოქმედებაში, ორთქლის გემები, რკინიგზები, ელექტრონის ტელეგრაფები, დედამიწის მთელი ნაწილების ათვისება მიწათმოქმედებისათვის, მდინარეების მოწყობა სანაოსნოდ, მთელი, თითქოს მიწიდან ამოძვრალი, მასები მოსახლეობისა, – აბა რომელ წინანდელ საუკუნეს დაესომრებოდა, რომ ასეთი მწარმოებლური ძალები თვლემდნენ საზოგადოებრივი შრომის წიაღში!

ამრიგად, ჩვენ დავინახეთ, რომ წარმოებისა და ალებ-მიცემის საშუალებანი, რომელთა საფუძველზე ბურჟუაზია აღმოცენდა, ფეოდალურ საზოგადოებაში წარმოიშვნენ. წარმოებისა და ალებ-მიცემის ამ საშუალებათა განვითარების გარკვეულ საფეხურზე ის ურთიერთობანი, რომლებშიც ფეოდალური საზოგადოება აწარმოებდა და გაცვლა-გამოცვლას ეწეოდა, მიწათმოქმედებისა და მანუფაქტურის ფეოდალური ორგანიზაცია, ერთი სიტყვით – ფეოდალური საკუთრების ურთიერთობანი, აღარ შეეფერებოდნენ უკვე განვითარებულ მწარმოებლურ ძალებს, ისინი აფერხებდნენ წარმოებას, ნაცვლად იმისა, რომ განვითარებინათ იგი. ისინი მის ბორკილებად იქცნენ. ისინი უნდა დამსხვრეულიყვნენ და დაიმსხვრნენ კიდევ.

მათი ადგილი დაიკავა თავისუფალმა კონკურენციამ მისი შესაფერი საზოგადოებრივი და პოლიტიკური წყობილებით, ბურჟუაზიული კლასის ეკონომიური და პოლიტიკური ბატონობით.

მსგავსი მოძრაობა წარმოებს ჩვენ თვალწინ. თანამედროვე ბურჟუაზიული საზოგადოება, – მისი ბურჟუაზიული წარმოებითი და ალებ-მიცემითი ურთიერთობით, საკუთრების ბურჟუაზიული ურთიერთობით, – რომელმაც თითქოს ჯადოსნობით შექმნა წარმოებისა და ალებ-მიცემის ესოდენ ძლიერი საშუალებანი, იმ ჯადოქარს ჰგავს, რომელსაც ვეღარ დაუმორჩილებია მის მიერ ქვესცნელიდან ჯადო სიტყვით გამოწვეული ძალები. ეს რამდენიმე ათეული წელიწადია, რაც მრეწველობისა და ვაჭრობის ისტორია არის მხოლოდ ისტორია თანამედროვე მწარმოებლურ ძალთა აჯანყებისა თანამედროვე წარმოებით ურთიერთობათა წინააღმდეგ, საკუთრების ურთიერთობათა წინააღმდეგ, რომელნიც ბურჟუაზიისა და მისი ბატონობის არსებობის პირობებს წარმოადგენენ. საკმარისია დავასახელოთ სავაჭრო კრიზისები, რომელნიც თავიანთი პერიოდული განმეორებით სულ უფრო და უფრო მრისხანედ აყენებენ ეჭვქვეშ მთელი ბურჟუაზიული საზოგადოების არსებობას. სავაჭრო კრიზისების დროს რეგულარულად ისპობა დიდი ნაწილი არა მარტო დამზადებული პროდუქტებისა, არამედ უკვე შექმნილი

მწარმოებლური ძალებისა. კრიზისების დროს იფეთქებს ხოლმე საზოგადოებრივი ეპიდემია, რომელიც ყველა წინანდელ ეპოქას უაზრობად მოეწვენებოდა, – ეპიდემია ქარბწარმოებისა. საზოგადოება უფცრივ უკან იწევს და ბარბაროსობის მდგომარეობაში ვარდება; თითქოს შიმშილმა, გამანადგურებელმა საყოველთაო ომმა მოუსპო მას ყველა საარსებო საშუალებაო; გგონია, თითქოს მრეწველობა, ვაჭრობა მოისპო, – და რატომ? იმიტომ, რომ საზოგადოებას აქვს მეტისმეტად დიდი ცივილიზაცია, მეტისმეტად ბევრი საარსებო საშუალება, მეტისმეტად დიდი მრეწველობა, მეტისმეტად დიდი ვაჭრობა. მის განკარგულებაში მყოფი მწარმოებლური ძალები უკვე აღარ ემსახურებიან ბურჟუაზიული ცივილიზაციისა და საკუთრების ბურჟუაზიული ურთიერთობის განვითარებას; პირიქით, იმ ურთიერთობისათვის ისინი მეტისმეტად ძლიერნი გახდნენ, ბურჟუაზიული ურთიერთობა აბრკოლებს მათ განვითარებას; ხოლო როგორც კი მწარმოებლური ძალები ამ დაბრკოლებას გადალახავენ, ისინი იწვევენ მთელი ბურჟუაზიული საზოგადოების მოშლილობას, ხიფათში აგდებენ ბურჟუაზიული საკუთრების არსებობას. ბურჟუაზიული ურთიერთობა მეტისმეტად ვიწრო შეიქნა, რათა დაიტოს მის მიერ შექმნილი სიმიდრე. – რით სძლევს ხოლმე ბურჟუაზია კრიზისებს? ერთი მხრივ, მწარმოებლურ ძალთა მთელი მასის იძულებითი მოსპობის გზით; მეორე მხრივ – ახალი ბაზრების დაპყრობით და ძველი ბაზრების უფრო საფუძვლიანი ექსპლოატაციით. მამასადამე, რით? მით, რომ უფრო ყოველმხრივსა და უფრო მძლავრ კრიზისებს ამზადებს და ამ კრიზისების ამარიდებელ საშუალებას ამცირებს.

იარალი, რომლითაც ბურჟუაზიამ ფეოდალიზმი დაამხო, ახლა თვით ბურჟუაზიის წინააღმდეგ მიიმართება.

მაგრამ ბურჟუაზიამ არა მარტო გამოჰყდა ის იარალი, რომელიც მას სიცოცხლეს გამოსასაღმებს; მან ის ადამიანებიც წარმოშვა, რომელნიც ამ იარალს მიმართავენ მის წინააღმდეგ, – ე. ი. თანამედროვე მუშები, **პროლეტარები**.

იმავე ზომით, რა ზომითაც ბურჟუაზია, ე. ი. კაპიტალი, ვითარდება, – ვითარდება პროლეტარიატიც, კლასი თანამედროვე მუშებისა, რომელთაც მხოლოდ მანამდე შეუძლიათ არსებობა, ვიდრე სამუშაოს შოულობენ, და რომელნიც მხოლოდ მანამდე შოულობენ სამუშაოს, ვიდრე მათი შრომა კაპიტალს ადიდება. ეს მუშები, რომლებიც იძულებული არიან ცალობით ჰყიდონ თავიანთი თავი, ისეთსავე საქონელს წარმოადგენენ, როგორიცაა ვაჭრობის ყოველივე სხვა საგანი, და ამიტომ თანაბრად განიცდიან კონკურენციის ყველა ცვალებადობას, ბაზრის ყველა რყევას.

პროლეტარების შრომამ, მანქანების გავრცელებისა და შრომის დანაწილების გამო, სრულიად დაჰკარგა თავისთავადი ხასიათი და მით ყოველივე მიმზიდველობა მუშისათვის. მუშა მანქანის უბრალო დანამატად იქცევა, რომელსაც მოეთხოვება მხოლოდ უაღრესად მარტივი, უაღრესად ერთფეროვანი და ძალიან ადვილად შესათვისებელი ხელმარჯვეობა. ამი-

ტომ ხარჯები, რასაც მუშის დაქირავება იწვევს, განისაზღვრება თითქმის მარტო იმ საარსებო საშუალებებით, რომლებსაც მუშა საჭიროებს თავის სარჩენად და თავისი მოდემის განსაგრძობად. მაგრამ ყოველი საქონლის ფასი და, მასასადამე, შრომისაც³, უდრის მისი წარმოების ხარჯებს. ამიტომ იმავე ზომით, რა ზომითაც იზრდება შრომის არამიმზიდველობა, მცირდება ხელფასი. უფრო მეტიც: იმავე ზომით, რა ზომითაც იზრდება მანქანების გამოყენება და შრომის დანაწილება, მატულობს შრომის რაოდენობაც, სულ ერთია, ხდება ეს სამუშაო საათების გამრავლების გზით, ან იმ შრომის გადიდებით, რომელიც განსაზღვრულ დროში მოეთხოვება მუშას, თუ მანქანების აჩქარებული მოძრაობით და ა. შ.

თანამედროვე მრეწველობამ პატრიარქალური ოსტატის პატარა სახელოსნო მრეწველი კაპიტალისტის დიდ ფაბრიკად გადააქცია. ფაბრიკაში თავმოყრილი მუშათა მასები ჯარისკაცურად არიან ორგანიზებული. როგორც მრეწველობის რიგითი ჯარისკაცები, ისინი დაყენებული არიან უნტერ-ოფიცერთა და ოფიცერთა მთელი იერარქიის მეთვალყურეობის ქვეშ. ისინი არა მარტო ბურჟუაზიული კლასის, ბურჟუაზიული სახელმწიფოს მონები არიან, – მათ ყოველდღე და ყოველ საათს იმონებს მანქანა, ზედამხედველი და პირველ ყოვლისა თვითონ ცალკეული ბურჟუა-მეფაბრიკე. ეს დესპოტიზმი მით უფრო წვრილმანი, საძულველი და აღმამფოთებელია, რაც უფრო აშკარად აღიარებს იგი თავის მიზნად გამდიდრებას.

რაც უფრო ნაკლებ დახელოვნებასა და ძალ-ღონეს მოითხოვს ხელით მუშაობა, ე.ი. რაც უფრო ვითარდება თანამედროვე მრეწველობა, მით უფრო მეტად იდევნება მამაკაცის შრომა ქალისა და ბავშვის შრომით. მუშათა კლასისათვის არავითარი საზოგადოებრივი მნიშვნელობა აღარა აქვს სქესისა და ასაკის განსხვავებას. არსებობს მხოლოდ სამუშაო ინსტრუმენტები, რომელნიც ასაკისა და სქესის მიხედვით სხვადასხვა ხარჯებს იწვევენ.

როგორც კი თავდება მუშის ექსპლოატაცია მეფაბრიკის მიერ და მუშა თავის ხელფასს ნაღდად ლეზულობს, მას თავს ესხმიან ბურჟუაზიის სხვა ნაწილები: სახლის პატრონი, მედუქნე, მევანშე და სხვა.

საშუალო წოდების დაბალი ფენები: წვრილი მრეწველები, ვაჭრები და რანტიეები, ხელოსნები და გლეხები, – ყველა ეს კლასი პროლეტარიატის რიგებში ექცევიან, ნაწილობრივ იმის გამო, რომ მათი პატარა კაპიტალი საკმაო არ არის მსხვილი სამრეწველო წარმოებისათვის და იგი ვერ უძლებს უფრო მსხვილი კაპიტალისტების კონკურენციას, ნაწილობრივ იმიტომ, რომ მათს ხელმარჯვეობას ფასი ეკარგება წარმოების ახალი წესების მეოხებით. ასე გროვდება პროლეტარიატი მოსახლეობის ყველა კლასიდან.

პროლეტარიატი გადის განვითარების სხვადასხვა საფეხურს. პროლეტარიატის ბრძოლა ბურჟუაზიის წინააღმდეგ პროლეტარიატის დღიდანვე იწყება.

თავდაპირველად ბრძოლას ეწევიან ცალკეული მუშები, მერე ერთი ფაბრიკის მუშები, შემდეგ შრომის ერთი დარგის მუშები ერთ განსაზღვრულ ადგილას ცალკეული ბურჟუას წინააღმდეგ, რომელიც მათ უშუალოდ უწევს ექსპლოატაციას. ისინი შეტევას აწარმოებენ არა მარტო ბურჟუაზიულ წარმოებით ურთიერთობათა წინააღმდეგ, არამედ თვით წარმოების იარაღების წინააღმდეგაც; ისინი სპობენ უცხოურ საქონელს, რომელიც მათ კონკურენციას უწევს, ამტვრევენ მანქანებს, ცეცხლს უკიდებენ ფაბრიკებს, ცდილობენ აღადგინონ შუა საუკუნეების მუშის დაკარგული მდგომარეობა.

ამ საფეხურზე მუშები წარმოადგენენ მთელ ქვეყანაში გაფანტულ და კონკურენციის გამო დაქუცმაცებულ მასას. მუშათა მასობრივი შემქიდროება ჯერ კიდევ არ არის შედეგი მათი საკუთარი გაერთიანებისა, არამედ შედეგია ბურჟუაზიის გაერთიანებისა: ბურჟუაზიამ თავისი საკუთარი პოლიტიკური მიზნების მისაღწევად მთელი პროლეტარიატი მოძრაობაში უნდა მოიყვანოს და ამას იგი დროებით ახერხებს კიდევც. მამასადამე, ამ საფეხურზე პროლეტარები ებრძვიან არა თავიანთ მტრებს, არამედ თავიანთი მტრების მტრებს, აბსოლუტური მონარქიის ნაშთებს, მიწათმფლობელებს, არამრეწველ ბურჟუებს, წვრილ ბურჟუებს. ამრიგად, მთელი ისტორიული მოძრაობა ბურჟუაზიის ხელშია თავმოყრილი; ყოველი გამარჯვება, ასეთ პირობებში მიღწეული, ბურჟუაზიის გამარჯვებას წარმოადგენს.

მაგრამ მრეწველობის განვითარებასთან ერთად არა მარტო რიცხოზობრივად მატულობს პროლეტარიატი; იგი უფრო დიდ მასად მჭიდროვდება, მისი ძალა იზრდება და ამ ძალას იგი უფრო და უფრო გრძობს. ინტერესები და ცხოვრების პირობები პროლეტარიატის შიგნით სულ უფრო და უფრო გათანაბრებული ხდება, რამდენადაც მანქანა უფრო და უფრო აქარწყლებს შრომის სხვადასხვაობას და თითქმის ყველგან ერთნაირად დაბალ დონეზე ჩამოჰყავს ხელფასი. მზარდი კონკურენცია ბურჟუებსა და ერთმანეთს შორის და აქედან წარმომდგარი სავაჭრო კრიზისები უფრო და უფრო მერყევს ხდიან მუშების ხელფასს; სულ უფრო და უფრო სწრაფი განვითარებით მიმავალი შეუწყვეტელი გაუმჯობესება მანქანებისა სულ უფრო და უფრო ნაკლებ უზრუნველყოფილს ხდის მუშების მთელ საარსებო მდგომარეობას; შეჯახებანი ცალკეულ მუშასა და ცალკეულ ბურჟუას შორის სულ უფრო და უფრო იღებენ ორი კლასის შეჯახებათა ხასიათს. მუშები იწყებენ იმით, რომ კოალიციებს* ადგენენ ბურჟუების წინააღმდეგ, ერთიანდებიან თავიანთი ხელფასის დასაცავად. ისინი მუდმივ ასოციაციებსაც კი აარსებენ იმისათვის, რომ სახსრებით უზრუნველყონ თავიანთი თავი შესაძლებელ შეტაკებათა შემთხვევაში. ალაგ-ალაგ ბრძოლა აშკარა აჯანყებად იქცევა.

* 1888 წლის ინგლისურ გამოცემაში სიტყვა „კოალიციებს“ შემდეგ ჩამატებულია: „(პროფესიულ კავშირებს)“. 1974 წლის გამოცემის რედ.

მუშები დროდადრო იმარჯვებენ, მაგრამ ეს გამარჯვებები მხოლოდ წარმავალია. მათი ბრძოლის ნამდვილ შედეგს წარმოადგენს არა უშუალო წარმატება, არამედ მუშების გაერთიანება, რომელიც სულ უფრო და უფრო ფართოდ ვრცელდება. ამას ხელს უწყობენ სულ უფრო და უფრო მზარდი მიმოსვლის საშუალებანი, რომელთაც მსხვილი მრეწველობა ქმნის და რომელნიც ერთმანეთთან აკავშირებენ სხვადასხვა ადგილის მუშებს. მხოლოდ ეს დაკავშირებაა საჭირო, რომ მრავალი ადგილობრივი ბრძოლა, რომელსაც ყველგან ერთნაირი ხასიათი აქვს, ცენტრალიზებულ იქნას ერთ ეროვნულ, ერთ კლასობრივ ბრძოლად. ხოლო ყოველი კლასობრივი ბრძოლა პოლიტიკური ბრძოლაა. და იმ გაერთიანებას, რომლისთვისაც შუა საუკუნეების მოქალაქეებს, მათი სასოფლო გზების არსებობისას, საუკუნეები სჭირდებოდათ, თანამედროვე პროლეტარები, რკინიგზების მეოხებით, რამდენსამე წელიწადში ახორციელებენ.

პროლეტარების ეს ორგანიზაცია კლასად, და ამით – პოლიტიკურ პარტიად, ყოველ წუთს კვლავ ირღვევა თვით მუშებს შორის არსებული კონკურენციით. მაგრამ იგი ისევ აღმოცენდება ხოლმე, ყოველთვის უფრო ძლიერად, უფრო მტკიცედ, უფრო ძალუმად. იგი სარგებლობს ბურჟუაზიის შიგნით არსებული განხეთქილებით და აიძულებს, რომ კანონმდებლობის წესით აღიარებულ იქნას მუშათა ცალკეული ინტერესები. ასე წარმოიშვა, მაგალითად, ათსაათიანი სამუშაო დღის კანონი ინგლისში.

საერთოდ ის შეჯახებანი, რაც ძველი საზოგადოების შიგნით ხდება, ბევრნაირად უწყობენ ხელს პროლეტარის განვითარების მსვლელობას. ბურჟუაზია განუწყვეტელ ბრძოლას ეწევა: ჯერ – არისტოკრატის წინააღმდეგ, შემდეგ – თვით ბურჟუაზიის იმ ნაწილების წინააღმდეგ, რომელთა ინტერესები ეწინააღმდეგება მრეწველობის პროგრესს; და ყოველთვის – ყველა უცხო ქვეყნის ბურჟუაზიის წინააღმდეგ. ყველა ამ ბრძოლაში იგი იძულებულია პროლეტარიატს მიმართოს, დახმარებისათვის მოუწოდოს და ამგვარად იგი პოლიტიკურ მოძრაობაში ჩაითრიოს. მაშასადამე, იგი თვითონ აწვდის პროლეტარიატს თავისი საკუთარი განათლების ელემენტებს*, ე. ი. აძლევს იარაღს თვით საკუთარი თავის წინააღმდეგ.

შემდეგ, როგორც დავინახეთ, გაბატონებული კლასის მთელი შემადგენელი ნაწილები, მრეწველობის პროგრესის გამო, პროლეტარიატის რიგებში ექცევიან ან, ყოველ შემთხვევაში, მათი საარსებო პირობები საფრთხეში ვარდება. ამათაც შეაქვთ პროლეტარიატში განათლების დიდძალი ელემენტები.

* 1888 წლის ინგლისურ გამოცემაში ნაცვლად სიტყვებისა: „თავისი საკუთარი განათლების ელემენტებს“ დაბეჭდილია: „თავისი საკუთარი პოლიტიკური და საერთო განათლების ელემენტებს“. 1974 წლის გამოცემის რედ.

დასასრულ, იმ პერიოდებში, როდესაც კლასთა ბრძოლა გადამწყვეტ მომენტს უახლოვდება, დაშლის პროცესი გაბატონებული კლასის შიგნით, მთელი ძველი საზოგადოების შიგნით, ისეთ მძაფრ, ისეთ მწვავე ხასიათს ღებულობს, რომ გაბატონებული კლასის მცირე ნაწილი ეთიშება ამ კლასს და უერთდება რევოლუციურ კლასს, იმ კლასს, რომელსაც მომავალი ეკუთვნის. ამიტომ, როგორც წინათ თავადაზნაურობის ნაწილი ბურჟუაზიის მხარეზე გადადიოდა, ისევე დღეს ბურჟუაზიის ნაწილი პროლეტარიატის მხარეზე გადადის, სახელდობრ იმ ბურჟუა-იდეოლოგების ნაწილი, რომელნიც მთელი ისტორიული მოძრაობის თეორიულ გაგებაში ამალდნენ.

ყველა იმ კლასიდან, რომელიც ამჟამად ბურჟუაზიას უპირისპირდება, მხოლოდ პროლეტარიატია ნამდვილად რევოლუციური კლასი. დანარჩენი კლასები უძღურდებიან და ისპობიან მსხვილი მრეწველობის განვითარებასთან ერთად, პროლეტარიატი კი ამ მრეწველობის საკუთარი პროდუქტია.

საშუალო წოდებანი: წვრილი მრეწველი, წვრილი ვაჭარი, ხელოსანი, გლეხი, – ყველა ესენი ებრძვიან ბურჟუაზიას, რათა დაღუპვისაგან იხსნან თავიანთი არსებობა საშუალო წოდებათა სახით. მაშასადამე, ისინი არიან არა რევოლუციონერები, არამედ კონსერვატორები. კიდევ მეტიც, – ისინი რეაქციონერები არიან: ისინი ცდილობენ ისტორიის ჩარხი უკან მიატრიან. თუ ისინი რევოლუციონერები არიან, – ეს იმდენად, რამდენადაც მათ მოელოთ პროლეტარიატის რიგებში გადასვლა, რამდენადაც ისინი იცავენ თავიანთ არა ახლანდელ ინტერესებს, არამედ სამერმისო ინტერესებს, რამდენადაც ისინი ტოვებენ თავიანთ საკუთარ თვალსაზრისს, რათა პროლეტარიატის თვალსაზრისზე დადგნენ.

ლუმპენპროლეტარიატს, ძველი საზოგადოების ყველაზე დაბალი ფენების ლპობის ამ პასიურ ნაყოფს, პროლეტარული რევოლუცია ალაგ-ალაგ მოძრაობაში ჩაითრევს, მაგრამ მთელი თავისი საარსებო მდგომარეობის მიხედვით მას უფრო ის მიდრეკილება აქვს, რომ რეაქციული ინტრიგები-სათვის გაჰყიდოს თავი.

ძველი საზოგადოების საარსებო პირობები უკვე მოსპობილია პროლეტარიატის საარსებო პირობებში. პროლეტარი მოკლებულია საკუთრებას; მის ურთიერთობას ცოლთან და შვილებთან საერთო აღარაფერი აქვს ბურჟუაზიულ ოჯახურ ურთიერთობასთან; თანამედროვე სამრეწველო შრომამ, თანამედროვე დამონება, რომელიც ერთნაირია როგორც ინგლისში, ისე საფრანგეთში, როგორც ამერიკაში, ისე გერმანიაში, მოაცალა პროლეტარს ყოველივე ეროვნული ხასიათი. კანონები, მორალი სარწმუნოება მისთვის ასევე მხოლოდ ბურჟუაზიული ცრუ აზრებია, რომელთა უკან ბურჟუაზიული ინტერესები იმალება.

ყველა წინანდელი კლასი, როცა ბატონობას დაეუფლებოდა, ცდილობდა უკვე მოპოვებული საარსებო მდგომარეობა იმით უზრუნველყო, რომ მთელ საზოგადოებას უქვემდებარებდა თავის შექცენა-გამდიდრების პი-

რობებს. პროლეტარებს კი მხოლოდ მაშინ შეუძლიათ საზოგადოებრივი მწარმოებლური ძალების დაპყრობა, როდესაც ისინი მოსპობენ თავიანთ საკუთარ, აქამდე არსებულ მისაკუთრების წესს და ამით მოსპობენ მისაკუთრების მთელ აქამდე არსებულ წესსაც. პროლეტარებს თავიანთი არაფერი გააჩნდათ, რაც მათ უნდა დაიცვან. მათ უნდა დაანგრიონ ყოველგვარი, რაც დღემდე იცავდა და უზრუნველყოფდა კერძო საკუთრებას.

აქამდე არსებული ყველა მოძრაობა იყო მოძრაობა უმცირესობისა ან უმცირესობის სასარგებლოდ. პროლეტარული მოძრაობა არის თავისთავადი მოძრაობა დიდძალი უმრავლესობისა დიდძალი უმრავლესობის სასარგებლოდ. პროლეტარიატი, თანამედროვე საზოგადოების ეს ყველაზე დაბალი ფენა, ვერ წამოდგება, ვერ გაიმართება წელში უიმისოდ, თუ ამასთანავე გაცამტვერებული არ იქნა იმ ფენების ზედნაშენი, რომელნიც ოფიციალურ საზოგადოებას შეადგენენ.

თუ შინაარსით არა, ფორმის მოხედვით მაინც პროლეტარიატის ბრძოლა ბურჟუაზიის წინააღმდეგ უწინარეს ყოვლისა ეროვნული ბრძოლაა. თვითეული ქვეყნის პროლეტარიატმა, რასაკვირველია, პირველად თავის საკუთარ ბურჟუაზიას უნდა მოუღოს ბოლო.

როდესაც პროლეტარიატის განვითარების ყველაზე ზოგად ფრაზებს აღვნიშნავდით, ჩვენ კვალდაკვალ მივყვებოდით მეტ-ნაკლებ ფარულ სამოქალაქო ომს არსებული საზოგადოების შიგნით იმ მომენტამდე, როდესაც იგი აშკარა რევოლუციად იფეთქებს და როდესაც ბურჟუაზიის ძალდატანებითი დამხობის გზით პროლეტარიატი თავის ბატონობას ამყარებს.

როგორც ვნახეთ, აქამდე არსებული ყველა საზოგადოება დამყარებული იყო წინააღმდეგობაზე მჩაგვრელსა და დაჩაგრულ კლასებს შორის. მაგრამ რათა შესაძლო იყო რომელიმე კლასის დაჩაგვრა, საჭიროა ისეთი პირობების უზრუნველყოფა, რომლებშიც მონური არსებობა მაინც შეეძლოს ამ კლასს. ყმა ავიდა კომუნის წევრის მდგომარეობამდე ბატონყმობის დროს, ისე როგორც ფეოდალური აბსოლუტიზმის უღელქვეშ მყოფი წვრილი ბურჟუა ავიდა ბურჟუას მდგომარეობამდე. პირიქით, თანამედროვე მუშა, ნაცვლად იმისა, რომ მრეწველობის პროგრესთან ერთად მალა იწევდეს, სულ უფრო და უფრო ეშვება თავის კლასის საარსებო პირობებზე დაბლა. მუშა იქცევა პაუპერად, და პაუპერიზმი უფრო სწრაფად იზრდება, ვიდრე მოსახლეობა და სიმდიდრე. ამით აშკარა ხდება, რომ ბურჟუაზიას არ შესწევს უნარი დარჩეს მეტხანს საზოგადოების გაბატონებულ კლასად და თავისი კლასის საარსებო პირობები საზოგადოებას მოახვიოს თავს, როგორც მომწესრიგებელი კანონი. მას უნარი არ შესწევს იბატონოს, იმიტომ რომ მას არ შესწევს უნარი უზრუნველყოს თავისი მონისათვის არსებობის მონური დონეც კი, იმიტომ რომ იგი იძულებულია ისეთ მდგომარეობამდე დაექვევითებინოს თავი ამ მონას, როდესაც მან ეს მონა უნდა ასაზრდოოს, ნაცვლად იმისა, რომ თვითონ ღებულობდეს იმისგან საზრ-

დოს. საზოგადოებას აღარ შეუძლია უკვე ბურჟუაზიის ბატონობის ქვეშ ცხოვრება, ე. ი. ბურჟუაზიის არსებობა უკვე შეუთავსებელია საზოგადოების არსებობასთან.

ბურჟუაზიული კლასის არსებობისა და ბატონობის ძირითად პირობას წარმოადგენს სიმდიდრის დაგროვება კერძო პირების ხელში, კაპიტალის შექმნა და გადიდება; კაპიტალის არსებობის პირობას შეადგენს დაქირავებული შრომა. დაქირავებული შრომა დამყარებულია მარტოოდენ მუშების კონკურენციაზე ერთმანეთს შორის. მრეწველობის პროგრესი, რისი ძალაუნებური მატარებელიც არის ბურჟუაზია, რომელიც უძღურია წინააღმდეგობა გაუწიოს ამ პროგრესს. მუშების იმ განცალკევების ნაცვლად, რასაც მათი კონკურენცია იწვევს, ქმნის მუშების რევოლუციურ გაერთიანებას ასოციაციის საშუალებით. მაშასადამე, მსხვილი მრეწველობის განვითარებასთან ერთად ბურჟუაზიას ფეხქვეშ ეცლება თვით ის საფუძველი, რომელზედაც იგი პროდუქტებს აწარმოებს და ისაკუთრებს. იგი უწინარეს ყოვლისა თავის საკუთარ მესაფლავეებს წარმოშობს. ბურჟუაზიის დამხობა და პროლეტარიატის გამარჯვება თანაბრად გარდუვალია.

პროლეტარები და კომუნისტები

რა დამოკიდებულება აქვთ კომუნისტებს პროლეტარებთან საერთოდ? კომუნისტები არ წარმოადგენენ რაიმე განსაკუთრებულ პარტიას, რომელიც უპირისპირდებოდეს სხვა მუშათა პარტიებს.

მათ არ აქვთ არავითარი ისეთი ინტერესები, რომლებიც განცალკევებული იყოს მთელი პროლეტარიატის ინტერესებისაგან.

ისინი არ აყენებენ არავითარ განსაკუთრებულ პრინციპებს, რომელთა თანახმად მათ პროლეტარული მოძრაობის ჩამოყალიბება სურდეთ.

კომუნისტები მხოლოდ იმით განირჩევიან დანარჩენი პროლეტარული პარტიებისაგან, რომ, ერთი მხრივ, პროლეტარების სხვადასხვა ეროვნულ ბრძოლაში ისინი წინ აყენებენ და იცავენ მთელი პროლეტარიატის საერთო, ეროვნებისაგან დამოუკიდებელ, ინტერესებს და, მეორე მხრივ, იმით, რომ განვითარების სხვადასხვა საფეხურზე, რომლებსაც გაივლის ბრძოლა პროლეტარიატსა და ბურჟუაზიას შორის, ისინი მუდამ ერთობლივი მოძრაობის ინტერესებს იცავენ.

მაშასადამე, პრაქტიკულად კომუნისტები წარმოადგენენ ყველა ქვეყნის მუშათა პარტიების ყველაზე გამბედავ, მოძრაობისადმი მუდამ წინ წამბიძგებელ^{*} ნაწილს; ხოლო თეორიულად მათ ის უპირატესობა აქვთ პროლეტარიატის დანარჩენ მასასთან შედარებით, რომ ესმით პროლეტარული მოძრაობის პირობები, მსვლელობა და საერთო შედეგები.

კომუნისტების უახლოესი მიზანი იგივეა, რაც ყველა დანარჩენი პროლეტარული პარტიისა: პროლეტარიატის ჩამოყალიბება კლასად, ბურჟუაზიის ბატონობის დამხობა, პოლიტიკური ძალაუფლების დაპყრობა პროლეტარიატის მიერ.

კომუნისტების თეორიული დებულებანი სრულიადაც არ ემყარებიან ისეთ იდეებს, პრინციპებს, რომლებიც გამოუგონია თუ აღმოუჩენია მსოფლიოს ამა თუ იმ რეფორმატორს.

ისინი მხოლოდ არსებული კლასობრივი ბრძოლის ფაქტიური ვითარების, ჩვენ თვალწინ წარმოებული ისტორიული მოძრაობის საყოველთაო გამოხატულებას წარმოადგენენ. საკუთრების დღემდე არსებულ ურთიერ-

* 1888 წლის ინგლისურ გამოცემაში ნაცვლად სიტყვისა „განსაკუთრებულ“ ნათქვამია „სექტანტურ“. 1974 წლის გამოცემის რედ.

** 1888 წლის ინგლისურ გამოცემაში ნაცვლად სიტყვებისა „მოძრაობისადმი მუდამ წინ წამბიძგებელ“ დაბეჭდილია: „მუდამ წინ წამბიძგებელ“. 1974 წლის გამოცემის რედ.

თობათა მოსპობა სრულიადაც არ შეადგენს კომუნიზმის დამახასიათებელ ნიშანს.

საკუთრების ყველა ურთიერთობა ყოველთვის განიცდიდა მუდმივ ისტორიულ ცვლილებას, მუდმივ ისტორიულ გადასხვაფერებას.

საფრანგეთის რევოლუციამ, მაგალითად, ფეოდალური საკუთრება მოსპო ბურჟუაზიული საკუთრების სასარგებლოდ.

კომუნიზმის განმასხვავებელ ნიშანს შეადგენს არა საერთოდ საკუთრების მოსპობა, არამედ ბურჟუაზიული საკუთრების მოსპობა.

მაგრამ თანამედროვე ბურჟუაზიული კერძო საკუთრება არის უკანასკნელი და უსრულესი გამოხატულება პროდუქტთა ისეთი წარმოების და მისაკუთრებისა, რომელიც დამყარებულია კლასობრივ წინააღმდეგობაზე, ერთის მიერ მეორის ექსპლოატაციაზე^{*}.

ამ აზრით კომუნისტებს შეუძლიათ თავიანთი თეორია ერთი დებულებით გამოსახონ: კერძო საკუთრების მოსპობა.

ჩვენ, კომუნისტებს, გვისაყვედურებდნენ – თქვენ გსურთ მოსპოთ პირადად შექმნილი, თავისი შრომით მოპოვებული საკუთრება, რომელიც ყოველი პირადი თავისუფლების, მოქმედებისა და თავისთავადობის საფუძველს შეადგენსო.

შრომით მოპოვებული, პირადად შექმნილი, პირადად მონაგარი საკუთრება! ხომ არ ლაპარაკობთ თქვენ წვრილბურჟუაზიულ, წვრილგლეხურ საკუთრებაზე, რომელიც წინ უძღოდა ბურჟუაზიულ საკუთრებას? ჩვენ არ გვჭირდება მისი მოსპობა, – მრეწველობის განვითარებამ მოსპო იგი და ყოველდღიურად სპობს მას.

ან, იქნებ, თქვენ თანამედროვე ბურჟუაზიულ კერძო საკუთრებაზე ლაპარაკობთ?

მაგრამ განა დაქირავებული შრომა, პროლეტარის შრომა უქმნის მას საკუთრებას? სრულიადაც არა. იგი ქმნის კაპიტალს, ე. ი. საკუთრებას, რომელიც დაქირავებული შრომის ექსპლოატაციას ეწევა და რომელსაც მხოლოდ იმ შემთხვევაში შეუძლია გადიდდეს, როდესაც ქმნის ახალ დაქირავებულ შრომას, რათა ხელახლა გაუწიოს მას ექსპლოატაცია. თავისი დღევანდელი სახით საკუთრება მოძრაობს კაპიტალისა და დაქირავებული შრომის დაპირისპირების ფარგლებში. განვიხილოთ ამ დაპირისპირების ორივე მხარე.

კაპიტალისტად ყოფნა ნიშნავს არა მარტო წმინდა პირადი, არამედ აგრეთვე საზოგადოებრივი მდგომარეობის დაკავებას წარმოებაში. კაპიტალი კოლექტიური პროდუქტია, და მისი ამოძრავება შეიძლება მხოლოდ საზო-

* 1888 წლის ინგლისურ გამოცემაში ნაცვლად სიტყვებისა: „ერთის მიერ მეორის ექსპლოატაციაზე“ დაბეჭდილია: „უმცირესობის მიერ უმრავლესობის ექსპლოატაციაზე“. 1974 წლის გამოცემის რედ.

გადოების მრავალი წევრის ერთად მოქმედებით, ხოლო საბოლოო ანგარიშით – საზოგადოების ყველა წევრის ერთად მოქმედებით.

ამრიგად, კაპიტალი არის არა პირადი, არამედ საზოგადოებრივი ძალა.

მაშასადამე, თუ კაპიტალი კოლექტიურ, საზოგადოების ყველა წევრის კუთვნილ საკუთრებად გადაიქცევა, ეს არ იქნება პირადი საკუთრების გადაქცევა საზოგადოებრივ საკუთრებად. შეიცვლება მხოლოდ საზოგადოებრივი ხასიათი საკუთრებისა. ის დაკარგავს თავის კლასობრივ ხასიათს.

გადავიდეთ დაქირავებულ შრომაზე.

დაქირავებული შრომის საშუალო ფასი არის მინიმუმი ხელფასისა, ე. ი. ჯამი საარსებო საშუალებათა, რომლებიც საჭიროა, რომ მუშას როგორც მუშას სიცოცხლე შეუნარჩუნოს. მაშასადამე, ის, რასაც დაქირავებული მუშა ისაკუთრებს თავისი მოქმედებით, კმარა მხოლოდ იმისათვის, რომ მისი ლატაკური სიცოცხლე იქნას კვლავწარმოებული. ჩვენ სრულიადაც არ გვინდა მოვსპოთ პირადი მისაკუთრება შრომის პროდუქტებისა, რომლებიც საჭიროა უშუალოდ სიცოცხლის კვლავწარმოებისათვის, მისაკუთრება, რომელიც არ ტოვებს არავითარ წმინდა შემოსავალს, რასაც შეეძლო მოეცა ძალაუფლება სხვის შრომაზე. ჩვენ გვინდა მოვსპოთ მხოლოდ ბეჩავი ხასიათი ამ მისაკუთრებისა, როდესაც მუშა მხოლოდ იმისთვის ცხოვრობს, რომ კაპიტალი გაადიდოს, და ცხოვრობს მხოლოდ იმდენად, რამდენადაც ამას გაბატონებული კლასის ინტერესი მოითხოვს.

ბურჟუაზიულ საზოგადოებაში ცოცხალი შრომა მარტოოდენ საშუალებაა დაგროვილი შრომის გასადიდებლად. კომუნისტურ საზოგადოებაში კი დაგროვილი შრომა მხოლოდ საშუალებაა მუშის ცხოვრების პროცესის გასაფართოებლად, გასამდიდრებლად, ხელშესაწყობად.

მაშასადამე, ბურჟუაზიულ საზოგადოებაში წარსული ბატონობს აწმყოზე, კომუნისტურ საზოგადოებაში კი აწმყო ბატონობს წარსულზე. ბურჟუაზიულ საზოგადოებაში კაპიტალი თავისთავადი და პიროვნულია, მაშინ როდესაც მშრომელი ინდივიდუუმი არათავისთავადი და უპიროვნოა.

და ამ ურთიერთობის მოსპობას ბურჟუაზია უწოდებს პიროვნებისა და თავისუფლების მოსპობას! მართალიც არის. რასაკვირველია, საქმე ენება ბურჟუაზიული პიროვნების, ბურჟუაზიული თავისთავადობისა და ბურჟუაზიული თავისუფლების მოსპობას.

დღევანდელი ბურჟუაზიული წარმოებითი ურთიერთობის ფარგლებში თავისუფლება ესმით როგორც ვაჭრობის თავისუფლება, ყიდვა-გაყიდვის თავისუფლება.

მაგრამ როდესაც ილუპება ჩარჩობა, ილუპება თავისუფალი ჩარჩობაც. ლათაიებს თავისუფალი ჩარჩობის შესახებ, ისე როგორც ჩვენი ბურჟუაზიის სხვა მაღალფარდოვან სიტყვებს თავისუფლების შესახებ, საერთო აზრი აქვთ მხოლოდ შებოჭვილი ჩარჩობის მიმართ, შუასაუკუნეების დამონებული მოქალაქის მიმართ, მაგრამ არა აქვთ აზრი, როდესაც საქმე

შეეხება ჩარჩობის, ბურჟუაზიული წარმოებითი ურთიერთობისა და თვით ბურჟუაზიის მოსპობას კომუნისტების მიერ.

თქვენ თავზარდაცემული ხართ იმის გამო, რომ ჩვენ გვსურს მოვსპოთ კერძო საკუთრება. მაგრამ თქვენს დღევანდელ საზოგადოებაში კერძო საკუთრება უკვე მოსპობილია მის წევრთა ცხრა მეათედისათვის; იგი არსებობს სწორედ იმის მეოხებით, რომ არ არსებობს ცხრა მეათედისათვის. მაშასადამე, თქვენ იმას გვისაყვედურებთ, რომ ჩვენ გვსურს მოვსპოთ ის საკუთრება, რომელიც აუცილებელ პირობად გულისხმობს იმას, რომ საზოგადოების დიდ უმრავლესობას არ გააჩნია საკუთრება.

ერთი სიტყვით, თქვენ იმას გვისაყვედურებთ, რომ ჩვენ გვსურს მოვსპოთ თქვენი საკუთრება. დიახ, ეს ჩვენ მართლაც გვსურს.

იმ წუთიდან, როდესაც შრომა ველარ გადაიქცევა კაპიტალად, ფულად, მიწის რენტად, მოკლედ – იმ საზოგადოებრივ ძალად, რომელიც შეიძლება მონოპოლიზებულ იქნას, ე. ი. იმ წუთიდან, როდესაც პირადი საკუთრება ველარ გადაიქცევა ბურჟუაზიულ საკუთრებად, – აი იმ წუთიდან პიროვნება მოსპობილიაო, აცხადებთ თქვენ.

მაშასადამე, თქვენ თვითონ აღიარებთ, რომ პიროვნებად სხვას არავის გულისხმობთ, გარდა ბურჟუაზიის, ბურჟუაზიული მესაკუთრისა. ეს პიროვნება კი, რასაკვირველია, უნდა მოისპოს.

კომუნისტი არავის არ ართმევს საზოგადოებრივი პროდუქტების მისაკუთრების შესაძლებლობას, იგი მხოლოდ იმის შესაძლებლობას ართმევს, რომ ამის მისაკუთრების შემწეობით დაიმონონ სხვისი შრომა.

გვეკამათებოდნენ, კერძო საკუთრების მოსპობასთან ერთად მოისპობა ყოველივე საქმიანობა და საყოველთაო სიზარმაცე გამეფდებო.

ეს რომ ასე იყოს, ბურჟუაზიული საზოგადოება დიდი ხანია უნდა დაღუპულიყო სიზარმაცის გამო, ვინაიდან აქ ის, ვინც შრომობს, არაფერს იძენს, ხოლო ვინც იძენს, არ შრომობს. ყველა ამგვარი შიში იმ ტავტოლოგიის გამომხატველია, რომ აღარ იქნება დაქირავებული შრომა, რაკი აღარ იქნება კაპიტალი.

ყველა ის შენიშვნა, რომელიც მიმართულია მატერიალური პროდუქტების მისაკუთრებისა და წარმოების კომუნისტური წესის წინააღმდეგ, ვრცელდება გონებრივი შრომის პროდუქტების მისაკუთრებასა და წარმოებაზეც. როგორც კლასობრივი საკუთრების მოსპობა ბურჟუაზიას თვით წარმოების მოსპობად მიაჩნია, ისევე კლასობრივი განათლების მოსპობა მის წარმოდგენაში საერთოდ განათლების მოსპობას ნიშნავს.

განათლება, რომლის დაკარგვას ის დასტირის, დიდძალი უმრავლესობისათვის მანქანის დანამატად გადაქცევას ნიშნავს.

მაშ ნუ გვედავებთ, რამდენადაც თქვენ ბურჟუაზიული საკუთრების მოსპობას ზომავთ თანახმად თქვენი ბურჟუაზიული შეხედულებისა თავისუფლების, განათლების, სამართლის და სხვ. შესახებ. თვით თქვენი იდე-

ები ბურჟუაზიული წარმოებითი ურთიერთობის და ბურჟუაზიული საკუთრების ურთიერთობის ნაყოფია, ისევე როგორც თქვენი სამართალი მხოლოდ კანონად გამოცხადებული ნება-სურვილია თქვენი კლასისა, ნება-სურვილი, რომლის შინაარსი თქვენი კლასის ცხოვრების მატერიალური პირობებითაა განსაზღვრული.

მიკერძოებულ წარმოდგენას, რომლის წყალობითაც თქვენ თქვენს წარმოებითა და საკუთრების ურთიერთობას ისტორიული, წარმოების განვითარების მსვლელობაში წარმავალი ურთიერთობიდან ბუნებისა და გონების მარადიული კანონებად აქცევთ, – ამ მიკერძოებულ წარმოდგენას თქვენ იზიარებთ ყველა წინათ გაბატონებულ და დაღუპულ კლასთან ერთად. რასაც თქვენ მიმხვდარი ხართ ანტიკური საკუთრების შესახებ, რასაც თქვენ მიმხვდარი ხართ ფეოდალური საკუთრების შესახებ, იმის მიხვედრას თქვენ ველარ ბედავთ ბურჟუაზიული საკუთრების მიმართ.

ოჯახის მოსაპობა! თვით უკიდურესი რადიკალებიც კი აღმფრთვებული არიან კომუნისტების ამ საზიზლარი განზრახვის გამო.

რაზეა დამყარებული თანამედროვე ბურჟუაზიული ოჯახი? კაპიტალზე, კერძო შენაძენზე. სავსებით განვითარებული სახით იგი მხოლოდ ბურჟუაზიისათვის არსებობს; მაგრამ იგი თავის დამატებას პოულობს პროლეტართა იძულებითს უოჯახობაში და საჯარო პროსტიტუციაში.

ბურჟუას ოჯახი ბუნებრივად ისაობა მისი ამ დამატების მოსაპობასთან ერთად, და ორივენი გაქრებიან კაპიტალის გაქრობასთან ერთად.

ან იმას ხომ არ გვისაყვედურებთ, რომ ჩვენ გვსურს მოვსპოთ ბავშვების ექსპლოატაცია მშობლების მიერ? ჩვენ ვალიარებთ ამ დანაშაულს.

მაგრამ თქვენ ამტკიცებთ, რომ ჩვენ ვსპობთ ადამიანისათვის უძვირფასეს ურთიერთობას, როდესაც შინაური აღზრდის ადგილას ვამყარებთ საზოგადოებრივ აღზრდას.

მაგრამ განა თქვენებური აღზრდა კი არ არის საზოგადოების მიერ განსაზღვრული? განა იგი არაა განსაზღვრული იმ საზოგადოებრივი ურთიერთობით, რომელშიც თქვენ ზრდით, არაა განსაზღვრული საზოგადოების პირდაპირი ან არაპირდაპირი ჩარევით სკოლის მეშვეობით და ა. შ.? კომუნისტები როდი თხზავენ საზოგადოების გავლენას აღზრდაზე; ისინი მხოლოდ ცვლიან ამ აღზრდის ხასიათს, აცვლიან მას გაბატონებული კლასის გავლენას.

ბურჟუაზიული ყბედობა ოჯახსა და აღზრდაზე, მშობლებისა და შვილების ნაზ ურთიერთობაზე მით უფრო ზიზლის მომგვრელი უფრო ხდება, რაც უფრო ირღვევა მსხვილი მრეწველობის წყალობით ყოველგვარი ოჯახური კავშირი პროლეტარებისათვის და შვილები უბრალო სავაჭრო საგნებად და სამუშაო იარაღებად იქცევიან.

მაგრამ თქვენ, კომუნისტებს, რომ ცოლების ერთობის შემოღება გსურთ, – ერთხმად მოგვყვირის მთელი ბურჟუაზია.

ბურჟუაზია თავის ცოლს უცქერის როგორც წარმოების უბრალო იარაღს. მას ესმის, რომ წარმოების იარაღები საერთო გამოყენების საგანი უნდა გახდეს, და, რასაკვირველია, სხვანაირად არ შეუძლია იფიქროს, თუ ეს ერთობა ასევე ქალების ხვედრადაც არ წარმოიდგინა.

მას აზრადაც არ მოსდის, რომ ლაპარაკია სწორედ ქალის ისეთი მდგომარეობის მოსპობაზე, როდესაც იგი წარმოების უბრალო იარაღს წარმოადგენს.

მართლაცდა, მეტად სასაცილოა ჩვენი ბურჟუების მაღალზნებრივი ძრწოლა, თითქოს კომუნისტებში ოფიციალური საზიარო ცოლობა არსებობდეს. კომუნისტებს არ სჭირდებათ საზიარო ცოლობის შემოღება, იგი თითქმის მუდამ არსებობდა.

ჩვენი ბურჟუები, რომლებიც არ კმაყოფილდებიან იმით, რომ მათ განკარგულებაში არიან მათი მუშების ცოლები და ქალიშვილები, ოფიციალურ პროსტიტუციაზე რომ სულაც არაფერი ვთქვათ, განსაკუთრებულ სიამოვნებას მაშინ იმაში პოულობენ, რომ ერთმანეთის ცოლები შეაცდინონ ხოლმე.

ბურჟუაზიული ქორწინება სინამდვილეში საზიარო ცოლობას წარმოადგენს. კომუნისტებისათვის დიდ-დიდი ის თუ შეიძლება ესაყვედურნათ, რომ ამ ფარისევლურად დამალული საზიარო ცოლების მაგივრად მათ თითქოს სურთ შემოიღონ ოფიციალური, აშკარა საზიარო ცოლობა. თუმცა-ღა თავისთავად იგულისხმება, რომ დღევანდელი წარმოებითი ურთიერთობის მოსპობასთან ერთად მოისპობა აგრეთვე იქიდან გამომდინარე საზიარო ცოლობა, ე. ი. გაქრება ოფიციალური და არაოფიციალური პროსტიტუცია.

შემდეგ, კომუნისტებს უსაყვედურებენ, რომ მათ სურთ მოსპონ სამშობლო, ეროვნება.

მუშებს არა აქვთ სამშობლო. მათ არ შეიძლება წაართვათ ის, რაც არა აქვთ. რადგან პროლეტარიატმა უწინარეს ყოვლისა უნდა დაიპყროს პოლიტიკური ბატონობა, ამალღდეს ეროვნული კლასის მდგომარეობამდე, ჩამოყალიბდეს ერად, თუმცა თვით იგი ჯერ კიდევ ეროვნულია, მაგრამ სრულიადაც არა იმ აზრით, როგორც ეს ბურჟუაზიას ესმის.

ხალხთა ეროვნული განკერძოება და დაპირისპირებანი უფრო და უფრო ქრებიან, რაც უფრო ვითარდება ბურჟუაზია, იქმნება ვაჭრობის თავისუფლება, მსოფლიო ბაზარი, სამრეწველო წარმოების ერთიანობა და მისი შესაფერი ცხოვრების პირობები.

პროლეტარიატის ბატონობა კიდევ უფრო დააჩქარებს მათ გაქრობას. შეერთებული მოქმედება, ცივილიზებული ქვეყნებისა მიანიც, პროლეტარიატის განთავისუფლების ერთ-ერთი პირველი პირობაა.

* 1888 წლის ინგლისურ გამოცემაში ნაცვლად სიტყვებისა: „ამალღდეს ეროვნული კლასის მდგომარეობამდე“ დაბეჭდილია: „ამალღდეს ერის წამყვანი კლასის მდგომარეობამდე“. 1974 წლის გამოცემის რედ.

იმდენად, რამდენადაც მოისპობა ერთი ინდივიდუუმის ექსპლოატაცია მეორის მიერ, მოისპობა ერთი ერის ექსპლოატაცია მეორის მიერ.

ერის შიგნით კლასთა წინააღმდეგობის მოსპობასთან ერთად მოისპობა ეროვნებათა მტრული დამოკიდებულება ერთმანეთს შორის.

ის ბრალდებანი კომუნიზმის წინააღმდეგ, რაც წამოყენებულია რელიგიური, ფილოსოფიური და საერთოდ იდეოლოგიური თვალსაზრისით, უფრო დაწვრილებითი განხილვის ღირსნი არ არიან.

ნუთუ ღრმავარაუაზრობაა საჭირო იმის გასაგებად, რომ ადამიანთა ცხოვრების პირობების, მათი საზოგადოებრივი ურთიერთობის, მათი საზოგადოებრივი ყოფიერების ცვლილებასთან ერთად იცვლება აგრეთვე მათი წარმოდგენანი, შეხედულებანი, ცნებანი, – ერთი სიტყვით, იცვლება მათი ცნობიერებაც?

აბა რას ამტკიცებს იდეათა ისტორია, თუ არა იმას, რომ გონებრივი წარმოება გარდაიქმნება ხოლმე მატერიალურ წარმოებასთან ერთად? ამა თუ იმ ხანის გაბატონებული იდეები ყოველთვის იყო მხოლოდ გაბატონებული კლასის იდეები.

ლაპარაკობენ იდეებზე, რომელნიც მთელ საზოგადოებას არევოლუციურებენ; ამით გამოთქვამენ მხოლოდ იმ ფაქტს, რომ ძველი საზოგადოების შიგნით ახალი საზოგადოების ელემენტები წარმოიშვა, რომ ძველი ცხოვრების პირობების დარღვევასთან ერთად ირღვევა ძველი იდეებიც.

როცა ძველმა მსოფლიომ დაცემისაკენ იბრუნა პირი, ძველი რელიგიები ქრისტიანულმა რელიგიამ დაამარცხა. როდესაც მე-18 საუკუნეში ქრისტიანულ იდეებზე იმარჯვებდა განმანათლებელთა იდეები, ფეოდალური საზოგადოება სამკვდრო-სასიცოცხლო ბრძოლას აწარმოებდა ბურჟუაზიასთან, რომელიც მაშინ კიდევ რევოლუციური იყო. სინდისისა და რელიგიის თავისუფლების იდეები გამოხატავდნენ მხოლოდ თავისუფალი კონკურენციის ბატონობას სინდისის სფეროში.

„მაგრამ“, გვეტყვიან, „რელიგიური, მორალური, ფილოსოფიური, პოლიტიკური, სამართლის და სხვ. იდეები, რასაკვირველია, იცვლებოდნენ ისტორიული განვითარების მსვლელობაში. ხოლო რელიგია, მორალი, ფილოსოფია, პოლიტიკა, სამართალი მუდამ რჩებოდა მიუხედავად ამ ცვლილებისა.

გარდა ამისა, არსებობენ მარადიული ჭეშმარიტებანი, როგორიც არის თავისუფლება, სამართლიანობა და სხვ., რომლებიც საერთოა ყველა საზოგადოებრივი მდგომარეობისათვის. კომუნიზმი კი სპობს მარადიულ ჭეშმარიტებას, იგი სპობს რელიგიას, მორალს, ნაცვლად იმისა, რომ განაახლოს ისინი; მაშასადამე, იგი ეწინააღმდეგება მთელ დღემდე არსებულ ისტორიულ განვითარებას“.

რას ამბობს ეს ბრალდება? დღემდე არსებული ყველა საზოგადოების ისტორია მოძრაობდა კლასების დაპირისპირებათა ფარგლებში, და ეს დაპირისპირებანი სხვადასხვაგვარ სახეს იღებდნენ სხვადასხვა ეპოქაში.

მაგრამ რა ფორმაც უნდა მიეღოთ მათ, საზოგადოების ერთი ნაწილის ექსპლოატაცია მეორის მიერ არის ფაქტი, რომელიც საერთოა ყველა წარსული საუკუნისათვის. ამიტომ არაა საკვირველი, რომ ყველა საუკუნის საზოგადოებრივი ცნობიერება, მთელი მრავალფეროვნებისა და ყველა განსხვავების მიუხედავად, მოძრაობს გარკვეულ საერთო ფორმებში, ისეთ ფორმებში, – ცნობიერების ფორმებში, – რომელნიც სავსებით მოისპობიან მხოლოდ კლასობრივი დაპირისპირების სრულ მოსპობასთან ერთად.

კომუნისტური რევოლუცია ნიშნავს გადაჭრით კავშირის გაწყვეტას ტრადიციულ საკუთრების ურთიერთობასთან; გასაკვირველი არაა, რომ თავისი განვითარების მსვლელობაში იგი გადაჭრით წყვეტს კავშირს ტრადიციულ იდეებთან.

მაგრამ დავანებოთ თავი კომუნიზმის წინააღმდეგ ბურჟუაზიის მიერ წამოყენებულ მოსაზრებებს.

ჩვენ უკვე ვნახეთ ზემოთ, რომ პირველ ნაბიჯს მუშათა რევოლუციაში წარმოადგენს პროლეტარიატის გადაქცევა გაბატონებულ კლასად, დემოკრატიის მოპოვება ბრძოლით.

პროლეტარიატი თავის პოლიტიკურ ბატონობას იმისათვის გამოიყენებს, რომ თანდათან გამოჰკვლიჯოს ბურჟუაზიას მთელი კაპიტალი, მოახდინოს წარმოების ყველა იარაღის ცენტრალიზაცია სახელმწიფოს, ე. ი. გაბატონებულ კლასად ორგანიზებული პროლეტარიატის ხელში და რაც შეიძლება სწრაფად გაამრავლოს მწარმოებლურ ძალთა ჯამი.

პირველად, რა თქმა უნდა, ეს შეიძლება მოხდეს მხოლოდ დესპოტიური ჩარევით საკუთრების უფლებასა და ბურჟუაზიულ წარმოებით ურთიერთობაში, მაშასადამე, ისეთი ღონისძიებებით, რომელნიც ეკონომიურ თვალსაზრისით არასაკმარისად და გამოუსადეგრად გვეჩვენებიან, მაგრამ მოძრაობის მსვლელობაში თავიანთ თავს გასცილდებიან და აუცილებელი არიან როგორც საშუალება წარმოების მთელ წესში გადატრიალების მოსახდენად.

რა თქმა უნდა, ეს ღონისძიებები სხვადასხვა ქვეყნის მიხედვით სხვადასხვანაირი იქნება.

მაგრამ ყველაზე მოწინავე ქვეყნებში შესაძლოა თითქმის ყველგან გამოყენებულ იქნას შემდეგი ღონისძიებები:

1. მიწის საკუთრების ექსპროპრიაცია და მიწის რენტის გამოყენება სახელმწიფო ხარჯების დასაფარავად.
2. მაღალი პროგრესიული გადასახადი.
3. მემკვიდრეობის უფლების გაუქმება.

* 1888 წლის ინგლისურ გამოცემაში სიტყვის შემდეგ „თავიანთ თავს გასცილდებიან“ დამატებულია: „აუცილებელს ხდიან ძველ საზოგადოებრივ წყობაზე შემდგომ იერიშებს“. 1974 წლის გამოცემის რედ.

4. ყველა ემიგრანტისა და მემბოხის საკუთრების კონფისკაცია.
5. კრედიტის ცენტრალიზაცია სახელმწიფოს ხელში სახელმწიფო კაპიტალისა და განსაკუთრებული მონოპოლიის მქონე ეროვნული ბანკის მეშვეობით.
6. მთელი ტრანსპორტის ცენტრალიზაცია სახელმწიფოს ხელში.
7. სახელმწიფო ფაბრიკების, წარმოების იარაღთა გამრავლება, ყამირების გატყნა და მიწების გაუმჯობესება საერთო გეგმის თანახმად.
8. ერთნაირად სავალდებულო შრომა ყველასათვის, სამრეწველო არმიების შექმნა, განსაკუთრებით მიწათმოქმედებისათვის.
9. მიწათმოქმედების შეერთება მრეწველობასთან, ხელისშეწყობა ქალაქსა და სოფელს შორის განსხვავების თანდათან მოსპობისათვის¹.
10. ყველა ბავშვის საზოგადოებრივი და უსასყიდლო აღზრდა. ბავშვთა საფაბრიკო შრომის ახლანდელი ფორმის მოსპობა. აღზრდის შეერთება მატერიალურ წარმოებასთან და ა. შ.

როდესაც განვითარების მსვლელობაში მოისპობა კლასობრივი განსხვავება და მთელი წარმოება ასოციაციაში გაერთიანებულ პიროვნებათა ხელში მოიყრის თავს, მაშინ საჯარო ძალაუფლება დაკარგავს თავის პოლიტიკურ ხასიათს. პოლიტიკური ძალაუფლება, ამ სიტყვის ნამდვილი მნიშვნელობით, არის ერთი კლასის ორგანიზებული ძალადობა მეორე კლასის დასათრგუნავად. თუ პროლეტარიატი ბურჟუაზიის წინააღმდეგ ბრძოლაში აუცილებლად ერთიანდება კლასად, რევოლუციის გზით თავის თავს გაბატონებულ კლასად აქცევს და როგორც გაბატონებული კლასი ძალდატანებით სპობს ძველ წარმოებით ურთიერთობას, – ცხადია, ამ წარმოებით ურთიერთობასთან ერთად, იგი სპობს კლასობრივი დაპირისპირების არსებობის პირობებს, აგრეთვე კლასებს საერთოდ და ამით თავის, როგორც კლასის, საკუთარ ბატონობასაც.

ძველი ბურჟუაზიული საზოგადოების ადვილს მისი კლასებით და კლასობრივი დაპირისპირებით იკავებს ასოციაცია, სადაც თვითუფლის თავისუფალი განვითარება ყველას თავისუფალი განვითარების პირობაა.

¹ 1848 წლის გამოცემაში – „ქალაქსა და სოფელს შორის დაპირისპირების“. 1872 წლის გამოცემაში და შემდგომ გერმანულ გამოცემებში სიტყვა „დაპირისპირების“ შეცვლილია სიტყვით „განსხვავების“. 1888 წლის ინგლისურ გამოცემაში ნაცვლად სიტყვებისა „ქალაქსა და სოფელს შორის განსხვავების თანდათანობითი მოსპობისათვის ხელისშეწყობა“ დაბეჭდილია: „ქალაქსა და სოფელს შორის განსხვავების თანდათანობით მოსპობა მთელ ქვეყანაში მოსახლეობის უფრო თანაბარი განაწილების გზით“. 1974 წლის გამოცემის რედ.

III

სოციალისტური და კომუნისტური ლიტერატურა

1. რეაქციული სოციალიზმი

a) ფეოდალური სოციალიზმი

საფრანგეთის და ინგლისის არისტოკრატია თავისი ისტორიული მდგომარეობით მოწოდებული იყო ეწერა პამფლეტები თანამედროვე ბურჟუაზიული საზოგადოების წინააღმდეგ, საფრანგეთის 1830 წლის ივლისის რევოლუციაში და ინგლისის მოძრაობაში პარლამენტური რეფორმის სასარგებლოდ⁴ ერთხელ კიდევ დაამარცხა იგი საძულველმა მეტიჩარამ. რაიმე სერიოზულ პოლიტიკურ ბრძოლაზე ლაპარაკიც აღარ შეიძლებოდა. მას დარჩა მხოლოდ ლიტერატურული ბრძოლა. მაგრამ სალიტერატურო ასპარეზზედაც შეუძლებელი გახდა რესტავრაციის დროის ძველი ფრაზებით ლაპარაკი. თანაგრძნობის მოსაპოვებლად არისტოკრატიას უნდა მოეჩვენებინა, რომ იგი ზრუნავს თავის საკუთარ ინტერესებზე და მხოლოდ ექსპლოატირებული მუშათა კლასის ინტერესებისათვის ადგენს თავის საბრალდებო ფაქტს ბურჟუაზიის წინააღმდეგ. ამრიგად, იგი კმაყოფილებას განიცდიდა იმით, რომ სალანძღავ ლექსებს თხზავდა თავის ახალ ბატონზე და ყურში ჩასჩურჩულებდა მას მეტ-ნაკლები ავბედობის წინასწარმეტყველებას.

ამრიგად წარმოიშვა ფეოდალური სოციალიზმი – სანახევროდ გოდება, სანახევროდ პასკვილი, სანახევროდ წარსულის გამოძახილი, სანახევროდ მერმისის მუქარა, ზოგჯერ ბურჟუაზიის გულგამგმირავი თავისი მწარე, გონებამახვილი, გესლიანი განაჩენით, მაგრამ ყოველთვის კომიკური შთაბეჭდილების მომხდენი მით, რომ იგი სავსებით მოკლებულია უნარს გაიგოს თანამედროვე ისტორიის მსვლელობა.

პროლეტარიატის სამათხოვრო ჩანთა არისტოკრატიაში ხელში აიღო და დროში ააფრიალა, რათა თავის გარშემო ხალხი შემოეკრიბა. მაგრამ ყოველთვის, როდესაც მას ხალხი გაჰყვებოდა, მის ზურგზე ძველ ფეოდალურ ღერებს ხედავდა და მაშინვე უკან გარბოდა ხმამაღალი და უპატივცემო ხარხარით.

⁴ იგულისხმება არა 1660-1689 წწ. ინგლისის რესტავრაცია, არამედ საფრანგეთის 1814-1830 წწ. რესტავრაცია. (ენგელსის შენიშვნა 1888 წლის ინგლისური გამოცემისათვის.)

ამ კომედიას თამაშობდა საფრანგეთის ლეგიტიმისტების⁵ ნაწილი და „ახალგაზრდა ინგლისი“⁶.

როდესაც ფეოდალები ამტკიცებენ, რომ მათი წესი ექსპლოატაციის სხვა სახის იყო, ვიდრე ბურჟუაზიული ექსპლოატაცია, მათ ავიწყდებათ მხოლოდ, რომ ისინი სრულიად სხვა, ახლა უკვე დრომოჭმულ გარემოებებში და პირობებში ეწეოდნენ ექსპლოატაციას. როდესაც ისინი ამტკიცებენ, რომ მათი ბატონობის დროს თანამედროვე პროლეტარიატი არ არსებობდა, მათ ავიწყდებათ, რომ სწორედ თანამედროვე ბურჟუაზია იყო აუცილებელი ნაყოფი მათი საზოგადოებრივი წყობილებისა.

თუმცა ისინი ძალიან ნაკლებ ფარავენ თავიანთი კრიტიკის რეაქციულ ხასიათს და მათი უმთავრესი ბრალდება ბურჟუაზიის წინააღმდეგ სწორედ ის არის, რომ ბურჟუაზიის რეჟიმის პირობებში ვითარდება კლასი, რომელიც ააფეთქებს მთელს ძველ საზოგადოებრივ წყობილებასო.

ბურჟუაზიას ისინი უფრო მეტად უსაყვედურებენ, რომ მან რევოლუციური პროლეტარიატი წარმოშვა, ვიდრე იმას, რომ საერთოდ პროლეტარიატი წარმოშვა.

ამიტომ პოლიტიკურ პრაქტიკაში ისინი მონაწილეობენ მუშათა კლასის საწინააღმდეგო ყველა ძალმომრეობით ღონისძიებაში, ხოლო ყოველდღიურ ცხოვრებაში, მათი გაბერილი ფრაზეოლოგიის მიუხედავად შემთხვევას არ უშვებენ აკრიფონ ოქროს ვაშლები და ანაცვალონ ერთგულება, სიყვარული და პატიოსნება ცხვრის მატყლით, შაქრის ქარხლით და არყით გაწეულ ჩარჩობას⁷.

როგორც ხუცესი დადიოდა ყოველთვის ფეოდალთან ხელიხელჩაკიდებული, ისე ხუცური სოციალიზმი მიდის ხელიხელჩაკიდებული ფეოდალურ სოციალიზმთან.

იმაზე ადვილი არა არის რა, რომ ქრისტიანულ ასკეტიზმს სოციალისტური ელფერი მიეცეს. განა ქრისტიანობა არ ამხედრებულა კერძო საკუთრების, ქორწინებისა და სახელმწიფოს წინააღმდეგ? განა იგი მათ ნაცვლად არ ქადაგებდა ქველმოქმედებასა და გლახაკობას, უქორწინობასა და ხორცის მოკვდინებას, განდევნილობასა და ეკლესიას? ქრისტიანული სოცი-

⁵ 1888 წლის ინგლისურ გამოცემაში სიტყვების შემდეგ: „ოქროს ვაშლი“ ჩამატებულია: „რომლებიც მრეწველობის ხიდან ცვივა“. 1974 წლის გამოცემის რედ.

⁶ ეს შეეხება უმთავრესად გერმანიას, სადაც მიწის არისტოკრატია და იუნკრობა თვითონ ეწევა თავის ხარჯზე მოურავების მეშვეობით თავისი მიწების უდიდესი ნაწილის დამუშავებას: ისინი ამასთან ქარხლის შაქრისა და სპირტის ქარხნების მსხვილი მფლობელები არიან. უფრო მდიდარი ინგლისელი არისტოკრატები აქამდე ჯერ არ მისულან; მაგრამ იმათაც იციან, თუ როგორ შეიძლება რენტის დაცემის ანაზღაურება მეტ-ნაკლებ საეჭვო სააქციო კომპანიების დამფუძნებლისათვის თავიანთი სახელის დათმობის გზით. (ენგელსის შენიშვნა 1888 წლის ინგლისური გამოცემისათვის.)

ალიზმი მხოლოდ აიაზმის წყალია, რომლითაც ხუცესი ასხურებს არისტოკრატის გაბოროტებას.

ბ) წვრილბურჟუაზიული სოციალიზმი

ფეოდალური არისტოკრატია არ არის ერთადერთი კლასი, რომელიც ბურჟუაზიამ დაამხო და რომლის ცხოვრების პირობები თანამედროვე ბურჟუაზიულ საზოგადოებაში უარესდებოდა და იმრიტებოდა. შუა საუკუნეების მოქალაქეთა წოდება და წვრილი გლეხობა თანამედროვე ბურჟუაზიის წინამორბედნი იყვნენ. მრეწველობისა და ვაჭრობის მხრივ ნაკლებ განვითარებულ ქვეყნებში ეს კლასი კიდევ განაგრძობს ბეჩავ არსებობას აღმავალი ბურჟუაზიის გვერდით.

იმ ქვეყნებში, სადაც თანამედროვე ცივილიზაცია განვითარდა, წარმოიშვა ახალი წვრილი ბურჟუაზია, რომელიც პროლეტარიატსა და ბურჟუაზიას შორის მერყეობს და, როგორც შემცხები ნაწილი ბურჟუაზიული საზოგადოებისა, მუდამ კვლავ წარმოიშობა ხოლმე; მაგრამ კონკურენცია განუწყვეტილად გადაისვრის ხოლმე ამ კლასის წევრებს პროლეტარიატის რიგებში, და ისინი უკვე ამჩნევენ იმ წამის მოახლოებას, როდესაც მსხვილი მრეწველობის განვითარებასთან ერთად ისინი სრულიად გაჭრებიან როგორც თავისთავადი ნაწილი თანამედროვე საზოგადოებისა და, ვაჭრობისა, მანუფაქტურასა და მიწათმოქმედებაში მათ ადგილს დაიჭერენ სამუშაოს ზედამხედველნი და დაქირავებული მოსამსახურენი.

ისეთ ქვეყნებში, როგორც საფრანგეთია, სადაც გლეხობა მოსახლეობის ნახევარზე გაცილებით მეტს შეადგენს, ბუნებრივი იყო, რომ მწერლები, რომლებიც პროლეტარიატის მხარეს იჭერდნენ ბურჟუაზიის წინააღმდეგ, ბურჟუაზიული წყობილების თავიანთ კრიტიკაში ამ წყობილებას წვრილბურჟუაზიული და წვრილგლეხური საზომით უდგებოდნენ და მუშებს წვრილბურჟუაზიული თავალსაზრისით იცავდნენ. ამნაირად წარმოიშვა წვრილბურჟუაზიული სოციალიზმი. სისმონდი ამ სკოლის მეთაურია არა მარტო საფრანგეთში, არამედ ინგლისშიც.

ამ სოციალიზმმა უაღრესად მკვეთრი ანალიზი გაუკეთა თანამედროვე წარმოებით ურთიერთობაში არსებულ წინააღმდეგობებს. მან გამოამზეურა ეკონომისტების ფარისევლური აპოლოგეტობა. მან უცილობლად დაამტკიცა მანქანებისა და შრომის დანაწილების დამრღვევი მოქმედება, კაპიტალისა და მიწათმფლობელობის კონცენტრაცია, ჭარბწარმოება, კრიზისები, წვრილი ბურჟუებისა და გლეხების აუცილებელი დაღუპვა, პროლეტარიატის სიღატაკე, ანარქია წარმოებაში, აღმამფოთებელი უთანაბრობა სიმდიდრის განაწილებაში, სამრეწველო გამანადგურებელი ომი ერებს შორის, ძველ ზნე-ჩვეულებათა, ძველ ოჯახურ ურთიერთობათა, ძველ ეროვნებათა დარღვევა.

მაგრამ თავისი დადებითი შინაარსის მიხედვით ამ სოციალიზმს სურს აღადგინოს წარმოებისა და ალებ-მიცემის ძველი საშუალებანი და მათთან ერთად ძველი საკუთრების ურთიერთობა და ძველი საზოგადოება, ან მას სურს კვლავ ძალად ჩატენოს წარმოებისა და ალებ-მიცემის თანამედროვე საშუალებანი ძველი საკუთრების ურთიერთობის ჩარჩოებში, რომელიც მათ ააფეთქეს და აუცილებლად უნდა აეფეთქებინათ. ორსავე შემთხვევაში იგი რეაქციულიც არის და უტოპიურიც ერთსა და იმავე დროს.

ამქრული ორგანიზაცია მანუფაქტურაში და პატრიარქალური მეურნეობა სოფლად – აი მისი უკანასკნელი სიტყვა.

თავის შემდგომ განვითარებაში ამ მიმართულებამ მხდალი ბუზლუნის სახე მიიღო.

ც) გერმანული, ანუ „ჭეშმარიტი“, სოციალიზმი

საფრანგეთის სოციალისტური და კომუნისტური ლიტერატურა, რომელიც გაბატონებული ბურჟუაზიის მხრივ შევიწროების პირობებში წარმოიშვა, და ამ ბატონობის წინააღმდეგ მიმართული ბრძოლის ლიტერატურულ გამოხატულებას წარმოადგენს, გერმანიაში შეტანილ იქნა იმ დროს, როდესაც ბურჟუაზიამ იქ ის იყო დაიწყო თავისი ბრძოლა ფეოდალური აბსოლუტიზმის წინააღმდეგ.

გერმანელი ფილოსოფოსები, ნახევრად-ფილოსოფოსები და ლამაზი ფრაზების მოყვარული პირები ხარბად დაეწაფნენ ამ ლიტერატურას, მათ დაავიწყდათ მხოლოდ, რომ ამ ნაწერების საფრანგეთიდან შემოტანასთან ერთად გერმანიაში არ ყოფილა შემოტანილი საფრანგეთის ცხოვრების პირობები. გერმანულ პირობებში ფრანგულმა ლიტერატურამ დაკარგა ყოველგვარი უშუალო პრაქტიკული მნიშვნელობა და მიიღო წმინდა ლიტერატურული მიმდინარეობის სახე. იგი უნდა დამსგავსებოდა ფუჭ მსჯელობას ჭეშმარიტი საზოგადოების შესახებ, ადამიანის არსის განხორციელების შესახებ. ამრიგად, საფრანგეთის პირველი რევოლუციის მოთხოვნებს XVIII საუკუნის გერმანელი ფილოსოფოსებისათვის აზრი ჰქონდა მხოლოდ როგორც საერთოდ „პრაქტიკული გონების“ მოთხოვნებს, ხოლო საფრანგეთის რევოლუციური ბურჟუაზიის ნების გამოაშკარავება მათ თვალში მოასწავებდა წმინდა ნების კანონის გამოაშკარავებას, ნებისა, როგორც იგი უნდა იყოს, ე. ი. ჭეშმარიტად ადამიანური ნებისა.

* 1888 წლის ინგლისურ გამოცემაში ნაცვლად სიტყვებისა: „თავის შემდგომ განვითარებაში ამ მიმართულებამ მხდალი ბუზლუნის სახე მიიღო“ დაბეჭდილია: „ბოლოს და ბოლოს, როდესაც უცილობელი ისტორიული ფაქტების ზეგავლენით წარიშალა ილუზიების მომნიბველობის ყოველგვარი კვალი, სოციალიზმის ამ ფორმამ უბადრუკი ბუზლუნის სახე მიიღო“. 1974 წლის გამოცემის რედ.

გერმანელი ლიტერატორების მთელი მუშაობა იმაში მდგომარეობდა, რომ ახალი ფრანგული იდეები თავიანთ ძველ ფილოსოფიურ სინდისთან შეეთანხმებინათ, ანუ, უფრო სწორად, ფრანგული იდეები თავიანთი ფილოსოფიური თვალსაზრისით შეეთვისებინათ.

ეს შეთვისება იმგვარადვე მოხდა, როგორც ითვისებენ საერთოდ უცხო ენას, – თარგმანის მეშვეობით.

ცნობილია, რომ ხელნაწერებზე, რომელნიც ძველი წარმართობის დროის კლასიკურ ნაწარმოებთ შეიცავდნენ, ბერები ტექსტის ზემოთ კათოლიკურ წმინდანთა ცხოვრების უაზრო მოთხრობებს წერდნენ. გერმანელი ლიტერატორები საფრანგეთის მკრეხელურ ლიტერატურას პირიქით მოექცნენ. ფრანგული დედნის ქვეშ მათ თავიანთი ფილოსოფიური უაზრობა ჩაწერეს. მაგალითად, ფულადი ურთიერთობის ფრანგული კრიტიკის ქვეშ მათ ჩაწერეს „ადამიანის არსის გასხვისება“, ბურჟუაზიული სახელმწიფოს ფრანგული კრიტიკის ქვეშ – „აბსტრაქტულ-საყოველთაოს ბატონობის გაუქმება“ და ა. შ.

თავიანთი ფილოსოფიური ფრაზეოლოგიის შეჩხირვა ფრანგულ თეორიებში მათ მონათლეს როგორც „მოქმედების ფილოსოფია“, „ჭეშმარიტი სოციალიზმი“, „გერმანული მეცნიერება სოციალიზმისა“, „ფილოსოფიური დასაბუთება სოციალიზმისა“ და ა. შ.

ამგვარად, ფრანგული სოციალისტურ-კომუნისტური ლიტერატურა მთლად გამოფიტული შეიქნა. და რადგანაც იგი გერმანელის ხელში აღარ გამოხატავდა ერთი კლასის ბრძოლას მეორის წინააღმდეგ, ამიტომ გერმანელი იმ რწმენამ მოიცვა, რომ მან გადალახა „ფრანგული ცალმხრივობა“, რომ იგი იცავს, ჭეშმარიტ მოთხოვნილებათა ნაცვლად, ჭეშმარიტების მოთხოვნილებას, ხოლო პროლეტარიატის ინტერესების ნაცვლად – ადამიანის არსის ინტერესებს, საერთოდ ადამიანის ინტერესებს, ადამიანისა, რომელიც არც ერთ კლასს, საერთოდ არავითარ სინამდვილეს არ ეკუთვნის, არამედ მხოლოდ ფილოსოფიური ფანტაზიის ბურჟუაზიან ცაში იმყოფება.

ამ გერმანულმა სოციალიზმმა, რომელიც თავის უსუსურ მოწაფურ ვარჯიშობას ესოდენ სერიოზულ და საყურადღებო საქმედ თვლიდა და მას ერთი ამბით ხოტბას ასხამდა, მაინც დაკარგა თანდათან თავისი პედანტური უმანკობა.

გერმანიის, განსაკუთრებით პრუსიის, ბურჟუაზიის ბრძოლა ფეოდალებისა და აბსოლუტური მონარქიის წინააღმდეგ, – ერთი სიტყვით, ლიბერალური მოძრაობა – სულ უფრო და უფრო სერიოზული ხდებოდა.

ამგვარად, „ჭეშმარიტ“ სოციალიზმს სასურველი შემთხვევა მიეცა პოლიტიკური მოძრაობისათვის სოციალისტური მოთხოვნები დაეპირისპირებინა, შეერყენებინა ტრადიციულად ლიბერალიზმი, წარმომადგენლობითი სახელმწიფო, ბურჟუაზიული კონკურენცია, პრესის ბურჟუაზიული თავისუფლება, ბურჟუაზიული სამართალი, ბურჟუაზიული თავისუფლება

და თანასწორობა და ხალხის მასისათვის ექადაგნა, რომ ამ ბურჟუაზიულ მოძრაობაში იგი ვერაფერს მოიგებდა და, პირიქით, ყველაფერს დაკარგავდა. გერმანულმა სოციალიზმმა სწორედ შესაფერ დროს დაივიწყა, რომ ფრანგული კრიტიკა, რომლის უბადრუკ გამოძახილს იგი წარმოადგენდა, გულისხმობდა თანამედროვე ბურჟუაზიულ საზოგადოებას მისი შესაფერი მატერიალური საარსებო პირობებით და შესაფერი პოლიტიკური კონსტიტუციით, ე.ი. სწორედ იმ წინაპირობებს, რომელთა დაპყრობაზეც გერმანიაში ჯერ მხოლოდ ლაპარაკი იყო.

გერმანიის აბსოლუტურ მთავრობებს, მათი ხუცებისა, სკოლის მასწავლებლებისა, პროვინციელი აზნაურებისა და ბიუროკრატებისაგან შემდგარი ამალით ეს სოციალიზმი სასურველ საფრთხობელად გამოადგა საშიშრად ამოძრავებელი ბურჟუაზიის წინაღმდეგ.

იგი მოტკბო დამატება იყო მწარე მათრახებისა და თოფის ტყვიებისა, რითაც ეს მთავრობები აქრობდნენ გერმანიის მუშათა აჯანყებებს.

ამნიარად, თუ „ჭემმარიტი“ სოციალიზმი იარაღს შეადგენდა მთავრობების ხელში გერმანიის ბურჟუაზიის წინაღმდეგ, იგი უშუალოდაც იცავდა რეაქციულ ინტერესს, გერმანელი მეშჩანის ინტერესს. XVI საუკუნიდან დაშთენილი და მას შემდეგ სხვადასხვა ფორმით მუდამ ისევ და ისევ აღორძინებული წვრილი ბურჟუაზია გერმანიაში წარმოადგენს არსებული წყობილების ნამდვილ საზოგადოებრივ საფუძველს.

მისი შენარჩუნება ნიშნავს გერმანიაში არსებული წყობილების შენარჩუნებას. ეს წვრილი ბურჟუაზია უფრთხის ბურჟუაზიის სამრეწველო და პოლიტიკურ ბატონობას, რომლისგანაც მას უეჭველი დაღუპვა მოელის, ერთი მხრივ, კაპიტალის კონცენტრაციის შედეგად, მეორე მხრივ – რევოლუციური პროლეტარიატის აღმავლობის გამო. მას ეგონა, რომ „ჭემმარიტი“ სოციალიზმი ერთი გასროლით ორ კურდღელს კლავდა. და „ჭემმარიტი“ სოციალიზმი ეპიდემიასავით ვრცელდებოდა.

საბურველი, სპეკულაციის აბლაბუდიდან ნაქსოვი, რიტორიკული ყვავილებით მოქარგული, სანტიმენტალური ცვრით დანამული, ეს მისტიკური საბურველი, რომელშიც გერმანელი სოციალისტები ახვევდნენ თავიანთ ორიოდე მჭლე „სამარადისო ჭემმარიტებას“, მხოლოდ ადიდებდა მათი საქონლის გასაღებას ამ საზოგადოებაში.

თავის მხრივ გერმანული სოციალიზმი სულ უფრო და უფრო შეიცნობდა თავის მოწოდებას – ყოფილიყო ამ წვრილი ბურჟუაზიის მაღალფარდოვანი წარმომადგენელი.

მან გამოაცხადა გერმანელი ერი სანიმუშო ერად და გერმანელი მეშჩანი – სანიმუშო ადამიანად. ამ მეშჩანის ყოველ სიმდაბლეში იგი ხედავდა დამალულ, მაღალ სოციალისტურ აზრს, რომლითაც ამ სიმდაბლეს სრულიად საწინააღმდეგო მნიშვნელობა ეძლეოდა. მან უკანასკნელი დასკვნა გააკეთა, როდესაც პირდაპირ გაილაშქრა კომუნიზმის „უხემდამრღვე-

ვი“ მიმართულების წინააღმდეგ და გამოაცხადა, რომ თვითონ იგი თავისი დიადი მიუკერძოებლობით ყოველგვარ კლასობრივ ბრძოლაზე მაღლა დგას. ძალიან მცირე გამონაკლისის გარდა, ყველაფერი, რაც გერმანიაში ვითომდა სოციალისტური და კომუნისტური ნაწერების სახით მიმოიქცევა, ამ ბინძურ, გულისგამწყალებელ ლიტერატურას ეკუთვნის”.

2. კონსერვატიული, ანუ ბურჟუაზიული, სოციალიზმი

ბურჟუაზიის ერთ ნაწილს სურს განკურნოს სოციალური სატკივრები, რათა განამტკიცოს ბურჟუაზიული საზოგადოების არსებობა.

ამ წრეს ეკუთვნიან ეკონომისტები, ფილანტროპები, ჰუმანურობის მომხრენი, მშრომელ კლასთა მდგომარეობის გამაუმჯობესებლნი, ქველმოქმედების ორგანიზატორები, პირუტყვთა მფარველი საზოგადოების წევრები, სიფხიზლის საზოგადოებათა დამაარსებლები, ყოველი ჯურის წვრილფეხა რეფორმატორები. მთელ სისტემებადაც კი შემუშავდა ეს ბურჟუაზიული სოციალიზმი.

მაგალითისათვის დავასახელოთ პრუდონის „სილატაკის ფილოსოფია“.

ბურჟუა-სოციალისტებს სურთ შეინარჩუნონ თანამედროვე საზოგადოების საარსებო პირობები, მაგრამ ისე კი, რომ არ იყოს ბრძოლა და საფრთხე, რაც აუცილებლობით გამოძინარეობს ამ პირობებიდან. მათ სურთ შეინარჩუნონ თანამედროვე საზოგადოება, მაგრამ მისი გამარეოლუციურებელი და დამრღვევი ელემენტების გამოკლებით. მათ სურთ ბურჟუაზია უპროლეტარიატოდ. ბურჟუაზიას, რასაკვირველია, საუკეთესო ქვეყნად წარმოუდგენია ის ქვეყანა, სადაც თვითონ ბატონობს. ამ სანუგეშო წარმოდგენას ბურჟუაზიული სოციალიზმი აყალიბებს მთელ სისტემად ან ნახევარ სისტემად. როდესაც იგი პროლეტარიატს მოუწოდებს განახორციელოს მისი სისტემა და შევიდეს ახალ იერუსალიმში, ამით იგი არსებითად მხოლოდ იმას მოითხოვს, რომ პროლეტარიატი დარჩეს დღევანდელ საზოგადოებაში, მაგრამ უკუავდოს თავისი წარმოდგენა ამ საზოგადოებაზე როგორც საძულველ რამეზე.

მეორე, ნაკლებ სისტემატური, მხოლოდ უფრო პრაქტიკული ფორმა ამ სოციალიზმისა იმას ცდილობდა, რომ მუშათა კლასისათვის ჩაეგონებინა უარყოფითი დამოკიდებულება ყოველივე რევოლუციური მოძრაობისადმი იმის მტკიცებით, რომ მისთვის სასარგებლო შეიძლება იყოს არა ესა თუ ის პოლიტიკური გარდაქმნა, არამედ მხოლოდ ცხოვრების მატერიალური

* 1848 წ. რევოლუციის ქარტახილმა მთლად გახვეცა ეს ბილწი მიმართულება და მის მატარებლებს ხალისი დაუკარგა კვლავ განევრძოთ სოციალისტური მანქვა. ამ მიმართულების მთავარი წარმომადგენელი და კლასიკური ტიპი არის ბ-ნი კარლ გრიუნი. (ენგელსის შენიშვნა 1890 წლის გერმანული გამოცემისათვის.)

პირობების შეცვლა, ეკონომიურ ურთიერთობათა შეცვლა. მაგრამ ცხოვრების მატერიალური პირობების შეცვლა ამ სოციალიზმს ესმის სრულიადაც არა როგორც ბურჟუაზიულ წარმოებით ურთიერთობათა მოსპობა, რაც მხოლოდ რევოლუციური გზით არის შესაძლებელი, არამედ როგორც ადმინისტრაციული გაუმჯობესებანი, რომელნიც ამ წარმოებით ურთიერთობათა ნიადაგზე ხორციელდებიან. მაშასადამე, არაფერს ცვლიან კაპიტალისა და შრომის ურთიერთობაში, უკეთეს შემთხვევაში მარტოოდენ უმცირებენ ბურჟუაზიას მისი ბატონობის ხარჯებს და ამარტივებენ მის სახელმწიფო მეურნეობას.

თავის შესაფერ გამოხატულებას ბურჟუაზიული სოციალიზმი მხოლოდ მაშინ პოულობს, როდესაც იგი მარტოოდენ მაღალფარდოვან სიტყვიერებად იქცევა.

თავისუფალი ვაჭრობა! მუშათა კლასის ინტერესებისათვის; მფარველობითი ბაჟები! მუშათა კლასის ინტერესებისათვის; საკანიანი სატუსალოები! მუშათა კლასის ინტერესებისათვის: ეს არის ბურჟუაზიული სოციალიზმის უკანასკნელი, ერთადერთი სერიოზულად ნათქვამი, სიტყვა.

ბურჟუაზიის სოციალიზმი სწორედ იმის მტკიცებაში მდგომარეობს, რომ ბურჟუები ბურჟუები არიან – მუშათა კლასის ინტერესებისათვის.

3. კრიტიკულ-უბოპიური სოციალიზმი და კომუნიზმი

ჩვენ აქ არ ვლაპარაკობთ იმ ლიტერატურაზე, რომელიც ყველა დიდ თანამედროვე რევოლუციაში პროლეტარიატის მოთხოვნებს გამოთქვამდა (თხზულებანი ბაბეფისა და სხვ.).

პროლეტარიატის პირველი ცდები – უშუალოდ განეხორცილებინათ თავისი საკუთარი კლასობრივი ინტერესები საყოველთაო მღელვარების დროს, ფეოდალური საზოგადოების დამხობის პერიოდში, აუცილებლად დამარცხებას განიცდიდა თვით პროლეტარიატის განუვითარებლობის გამო და აგრეთვე მისი განთავისუფლების მატერიალური პირობების უქონლობის გამო, რომელნიც სწორედ თვითონ წარმოადგენენ ბურჟუაზიული ეპოქის ნაყოფს, რევოლუციური ლიტერატურა, რომელიც თან ახლდა პროლეტარიატის ამ პირველ მოძრაობათ, თავისი შინაარსით აუცილებლად რეაქციული იყო. იგი ქადაგებდა საყოველთაო ასკეტიზმსა და ტლანქ გათანასწორებას.

ნამდვილი სოციალისტური და კომუნისტური სისტემები, სისტემები სენ-სიმონის, ფურიესის, ოუენისა და სხვ. ჩნდებიან პროლეტარიატისა და ბურჟუაზიის ბრძოლის პირველ, განუვითარებელ პერიოდში, რომელიც ჩვენ ზემოთ გავაშუქეთ (იხ. „ბურჟუაზია და პროლეტარიატი“).

ამ სისტემების გამომგონნი, მართალია, ხედავენ კლასთა ანტაგონიზმს, ასევე დამრღვევი ელემენტების მოქმედებასაც თვით გაბატონებული საზოგადოების შიგნით. მაგრამ ისინი პროლეტარიატის მხარეზე ვერ ხედავენ ვერავითარ ისტორიულ თვითმოქმედებას, ვერავითარ მის დამახასიათებელ პოლიტიკურ მოძრაობას.

რადგანაც კლასთა ანტაგონიზმის განვითარება მრეწველობის განვითარების თანაბარი ნაბიჯით მიმდინარეობს, ამიტომ ისინი ვერ პოულობენ მატერიალურ პირობებს პროლეტარიატის განთავისუფლებისათვის და სოციალურ მეცნიერებას, სოციალურ კანონებს ეძებენ, რათა ეს პირობები შექმნან.

საზოგადოებრივი საქმიანობის ადგილი უნდა დაიჭიროს მათმა პირადმა საგამომგონებლო საქმიანობამ, განთავისუფლების ისტორიული პირობების ადგილი – ფანტასტიკურმა პირობებმა, პროლეტარიატის თანდათან კლასად ორგანიზების ადგილი – მათ მიერ გამოგონილმა საზოგადოებრივმა ორგანიზაციამ. მომავალი მსოფლიო ისტორია მათთვის ბოლოს და ბოლოს წარმოადგენს მათი საზოგადოებრივი გეგმების პროპაგანდას და პრაქტიკულ განხორციელებას.

მართალია, მათ შეგნებული აქვთ, რომ ისინი, თავიანთ გეგმებში უმთავრესად იცავენ მუშათა კლასის, როგორც ყველაზე უფრო ტანჯული კლასის ინტერესებს. პროლეტარიატი მარტოოდენ ამ სახით – უაღრესად ტანჯული კლასის სახით არსებობს მათთვის.

მაგრამ კლასობრივი ბრძოლის განუვითარებელი ფორმა და აგრეთვე მათი საკუთარი მდგომარეობა ცხოვრებაში იწვევს იმას, რომ მათ თავიანთი თავი ჰყავთ წარმოდგენილი ამ კლასობრივ წინააღმდეგობაზე მაღლა მდგომად. მათ სურთ საზოგადოების ყველა წევრის საარსებო მდგომარეობის გაუმჯობესება, იმათიც კი, ვინც საუკეთესო მდგომარეობაში იმყოფებიან. ამიტომ ისინი მუდამ მიმართავენ მთელ საზოგადოებას განურჩევლად და უპირატესად კი – გაბატონებულ კლასს. მათი აზრით, საკმარისია მხოლოდ გაიგო მათი სისტემა, რომ იგი საუკეთესო საზოგადოების საუკეთესო გეგმად მიიჩნიო.

ამიტომ, ისინი უარყოფენ ყოველ პოლიტიკურ, განსაკუთრებით ყოველ რევოლუციურ მოქმედებას, უნდათ თავიანთ მიზანს მშვიდობიანი გზით მიაღწიონ და ცდილობენ პატარ-პატარა, აშკარა უძლეური ექსპერიმენტებით, მაგალითის ძალით გზა გაუკაფონ ახალ საზოგადოებრივ სახარებას.

მომავალი საზოგადოების ეს ფანტასტიკური აღწერა წარმოშობილია იმ დროს, როდესაც პროლეტარიატი ჯერ კიდევ ძალიან განუვითარებელია, მაშასადამე, როდესაც თვითონ მას ჯერ კიდევ მეტად ფანტასტიკურად აქვს თავისი საკუთარი მდგომარეობა წარმოდგენილი და შეესაბამება პროლეტარიატის პირველ, წინათგრძნობით აღსავსე მისწრაფებას საზოგადოების საერთო გარდაქმნისაკენ.

მაგრამ ეს სოციალისტური და კომუნისტური თხზულებანი კრიტიკულ ელემენტებსაც შეიცავენ. ამ თხზულებებს იერიში მიაქვთ არსებული საზოგადოების ყველა საფუძველზე. ამიტომ მათ მეტად ძვირფასი მასალა მოგვცეს მუშების გასათვითცნობიერებლად. მათი დადებითი დებულებები მომავალი საზოგადოების შესახებ, მაგალითად, ქალაქისა და სოფლის დაპირისპირების მოსპობა^{*}, ოჯახის, კერძო შექმნის, დაქირავებული შრომის მოსპობა, საზოგადოებრივი ჰარმონიის გამოცხადება, სახელმწიფოს გადაქცევა მარტოოდენ წარმოების მმართველობად – ყველა ეს მათი დებულება გამოხატავს მხოლოდ იმ კლასობრივი დაპირისპირების მოსპობის საჭიროებას, რომელიც ეს არის იწყებს განვითარებას და რომელსაც ისინი მხოლოდ ჯერ კიდევ მისი პირველი უსახო, გაურკვეველი ფორმით იცნობენ. ამიტომ ამ დებულებებს ჯერ კიდევ წმინდა უტოპიური ხასიათი აქვთ.

კრიტიკულ-უტოპიური სოციალიზმისა და კომუნიზმის მნიშვნელობა შებრუნებულ შეფარდებაში იმყოფება ისტორიულ განვითარებასთან. რამდენადაც კლასობრივი ბრძოლა ვითარდება და უფრო და უფრო გარკვეულ ფორმას იღებს, იმდენადვე ყოველივე პრაქტიკული მნიშვნელობა, ყოველივე თეორიული გამართლება ეკარგება კლასობრივ ბრძოლაზე მაღლა დადგომის ამ ფანტასტიკურ მისწრაფებას, ამ ფანტასტიკურ უარყოფით დამოკიდებულებას მის მიმართ. ამიტომ, თუ ამ სისტემების დამარსებლნი ბევრის მხრივ რევოლუციონერები იყვნენ, მათი მოწაფეები მუდამ რეაქციულ სექტებს შეადგენენ. ისინი მტკიცედ იცავენ თავიანთ მასწავლებელთა ძველ შეხედულებებს, მიუხედავად პროლეტარიატის შემდგომი ისტორიული განვითარებისა. ამიტომ ისინი სრულიად ლოგიკურად იქცევიან, როდესაც ცდილობენ დააჩლუნგონ კლასთა ბრძოლა და შეარიგონ წინააღმდეგობანი. ისინი კიდევ ოცნებობენ ცდების გზით თავიანთი საზოგადოებრივი უტოპიების განხორციელებაზე, ცალკეული ფალანსტერების დაარსებაზე, შინაგანი კოლონიების [„Home-colonies“] დაფუძნებაზე, პატარა იკარიის^{**} – ახალი იერუსალიმის მცირეფორმატიანი გამოცემის –

* 1888 წლის ინგლისურ გამოცემაში ეს ადგილი ფორმულირებულია ასე: „მათ მიერ შემოთავაზებული პრაქტიკული ღონისძიებანი, მაგალითად, ქალაქსა და სოფელს შორის განსხვავების მოსპობა“. 1974 წლის გამოცემის რედ.

** ფალანსტერები ეწოდებოდა შარლ ფურიეს გეგმით გათვალისწინებულ სოციალისტურ კოლონიებს; იკარიას უწოდებდა კაბე თავის უტოპიურ ქვეყანას, უფრო გვიან კი თავის კომუნისტურ კოლონიას ამერიკაში. (ენგელსის შენიშვნა 1888 წლის ინგლისური გამოცემისათვის.) Home-colonies (კოლონიებს ქვეყნის შიგნით) ოუენი უწოდებდა თავის სანიმუშო კომუნისტურ საზოგადოებებს. ფალანსტერები ეწოდებოდა ფურიეს გეგმით გათვალისწინებულ საზოგადოებრივ სასახლეებს. იკარია ეწოდებოდა იმ უტოპიურ-ფანტასტიკურ ქვეყანას, რომლის კომუნისტური დაწესებულებები ალწერილი აქვს კაბეს. (ენგელსის შენიშვნა 1890 წლის გერმანული გამოცემისათვის.)

მოწყობაზე, და ყველა ამ ოცნებითი კომპის ასაგებად ისინი იძულებულნი არიან მიმართონ ბურჟუაზიული გულისა და ქისის კაცთმოყვარეობას. ისინი თანდათან ეშვებიან ზემოაღწერილ რეაქციულ ან კონსერვატიულ სოციალისტთა კატეგორიაში და განირჩევიან მათგან მხოლოდ თავიანთი უფრო სისტემატური პედანტიზმით, ფანატიკური ცრუმორწმუნეობით თავიანთი სოციალური მეცნიერების სასწაულმოქმედი ძალისადმი.

ამიტომ ისინი გააფთრებით ეწინააღმდეგებიან მუშების ყოველგვარ პოლიტიკურ მოძრაობას, რომლის გამომწვევია, მათი აზრით, მხოლოდ ბრმა ურწმუნოება ახალი სახარების მიმართ.

ოუენისტები ინგლისში და ფურიერისტები საფრანგეთში გამოდიან – პირველნი ჩარტისტების წინააღმდეგ, მეორენი რეფორმისტების⁷ წინააღმდეგ.

IV

კომუნისტების დამოკიდებულება სხვადასხვა ოპოზიციურ პარტიებთან

II თავში ნათქვამის შემდეგ თავისთავად გასაგებია კომუნისტების დამოკიდებულება უკვე ჩამოყალიბებულ მუშათა პარტიებთან, ე. ი. მათი დამოკიდებულება ჩარტისტებთან ინგლისში და აგრარული რეფორმის მომხრეებთან ჩრდილოეთ ამერიკაში.

კომუნისტები იბრძვიან მუშათა კლასის უახლოესი მიზნებისა და ინტერესების განსახორციელებლად, მაგრამ იმავე დროს დღევანდელ მოძრაობაში ისინი მოძრაობის მერმისსაც იცავენ. საფრანგეთში კომუნისტები, კონსერვატიული და რადიკალური ბურჟუაზიის წინააღმდეგ ბრძოლაში, სოციალისტურ-დემოკრატიულ პარტიას⁸ ემხრობიან, თუმცა ამავე დროს უფლებას ინარჩუნებენ კრიტიკა გაუწიონ რევოლუციური ტრადიციით მომდინარე ფრაზებსა და ილუზიებს.

შვეიცარიაში ისინი მხარს უჭერენ რადიკალებს, მაგრამ ამასთან არ ივიწყებენ, რომ ეს პარტია მოწინააღმდეგე ელემენტებისაგან შედგება, ნაწილობრივ დემოკრატიული სოციალისტებისაგან, ფრანგული მნიშვნელობით, და ნაწილობრივ რადიკალური ბურჟუებისაგან.

⁷ ეს პარტია მაშინ წარმოდგენილი იყო პარლამენტში ლედრიუ-როლენით, ლიტერატურაში – ლუი ბლანით, ყოველდღიურ პრესაში – გაზეთ „Réforme“-ით⁸. მათ მიერ გამოგონილი სახელწოდება – სოციალისტურ-დემოკრატიული – იმას ნიშნავდა, რომ დემოკრატიული ანუ რესპუბლიკური პარტიის ეს ნაწილი, ისე როგორც ამ სახელწოდების ავტორები, მეტ-ნაკლებად სოციალისტურად იყო შეფერადებული. (ენგელსის შენიშვნა 1888 წლის ინგლისური გამოცემისათვის.)

პოლონეთში კომუნისტები მხარს უჭერენ იმ პარტიას, რომელიც ეროვნული განთავისუფლების პირობად აგრარულ რევოლუციას აღიარებს, იმავე პარტიას, რომელმაც გამოიწვია კრაკოვის აჯანყება 1846 წელს⁹.

გერმანიაში, რამდენადაც ბურჟუაზია რევოლუციურად გამოდის, კომუნისტური პარტია იბრძვის ბურჟუაზიასთან ერთად აბსოლუტური მონარქიის, ფეოდალური მიწის საკუთრებისა და რეაქციული წვრილი ბურჟუაზიის წინააღმდეგ.

მაგრამ ეს პარტია ერთი წუთითაც არ უგულებელყოფს მუშებში რაც შეიძლება ნათელი შეგნების გამომუშავებას ბურჟუაზიასა და პროლეტარიატს შორის არსებული მტრული დაპირისპირების შესახებ, რათა გერმანიის მუშებს შეეძლოთ მაშინვე ბურჟუაზიის საწინააღმდეგო იარაღად გამოიყენონ ის საზოგადოებრივი და პოლიტიკური პირობები, რომლებიც უნდა მოჰყვეს თან ბურჟუაზიის გაბატონებას, რათა, გერმანიაში რეაქციული კლასების დამხობისთანავე, დაწყებულ იქნას ბრძოლა თვით ბურჟუაზიის წინააღმდეგ.

გერმანიას კომუნისტები მთავარ ყურადღებას აქცევენ იმიტომ, რომ გერმანიაში ბურჟუაზიული რევოლუციის წინააღმდეგ, და იმიტომ, რომ გერმანია ამ გადატრიალებას მოახდენს საერთოდ ევროპის ცივილიზაციის უფრო განვითარებულ პირობებში და გაცილებით უფრო განვითარებული პროლეტარიატის დროს, ვიდრე ეს მოხდა ინგლისში XVII საუკუნეში და საფრანგეთში XVIII საუკუნეში; მასმასადამე, გერმანიის ბურჟუაზიული რევოლუცია შეიძლება იყოს, მხოლოდ უშუალო პროლოგი პროლეტარული რევოლუციისა.

ერთი სიტყვით, კომუნისტები ყველგან მხარს უჭერენ ყოველ რევოლუციურ მოძრაობას, რომელიც მიმართულია არსებული საზოგადოებრივი და პოლიტიკური წყობილების წინააღმდეგ.

ყველა ამ მოძრაობაში ისინი წინ აყენებენ საკუთრების საკითხს, როგორც მოძრაობის ძირითად საკითხს, რაგინდ მეტ-ნაკლებად განვითარებული ფორმა ჰქონდეს მას მიღებული.

დასასრულ, კომუნისტები ყველგან მუშაობენ ყველა ქვეყნის დემოკრატიული პარტიების შესაერთებლად და შესათანხმებლად.

კომუნისტებს სამარცხვინოდ მიაჩნიათ დამალონ თავიანთი შეხედულებანი და განზრახვანი. ისინი აშკარად აცხადებენ, რომ მათი მიზნების მიღწევა შესაძლოა მხოლოდ მთელი არსებული საზოგადოებრივი წყობილების ძალდატანებით დამხობის გზით. დაე, გაბატონებული კლასები ძრწოდნენ კომუნისტური რევოლუციის შიშით. მასში პროლეტარები არაფერს დაკარგავენ გარდა თავიანთი ბორკილებისა. შეიძენენ კი მთელ ქვეყნიერებას.

პროლეტარებო ყველა ქვეყნისა, შეერთდით!

1. „კომუნისტური პარტიის მანიფესტი“ – მეცნიერული კომუნიზმის პირველი საპროგრამო დოკუმენტი, რომელშიც მთლიანად და მწყობრად არის გადმოცემული მარქსისა და ენგელსის დიადი მოძღვრების საფუძვლები. „ამ ნაწარმოებში გენიალური სიცხადით და სიმკვეთრით გადმოცემულია ახალი მსოფლმხედველობა, თანამიმდევრული მატერიალიზმი, რომელიც სოციალური ცხოვრების სფეროსაც მოიცავს. დიალექტიკა, როგორც უაღრესად ყოველმხრივი და ღრმა მოძღვრება განვითარებაზე, თეორია კლასობრივი ბრძოლისა და პროლეტარიატის, როგორც ახალი, კომუნისტური საზოგადოების შემოქმედის, მსოფლიო-ისტორიული რევოლუციური როლისა“ (ვ. ი. ლენინი. თხზ., მე-4 გამოც., ტ. 21, გვ. 41).

„კომუნისტური პარტიის მანიფესტმა“ პროლეტარიატი შეაიარაღა კაპიტალიზმის გარდაუვალი კრახისა და პროლეტარული რევოლუციის გამარჯვების მეცნიერული დასაბუთებით. განსაზღვრა რევოლუციური პროლეტარული მოძრაობის ამოცანები და მიზნები.

„მანიფესტი“, რომელიც მარქსმა და ენგელსმა დაწერეს როგორც კომუნისტების კავშირის პროგრამა. პირველად გამოქვეყნდა ლონდონში 1848 წლის თებერვალში. ამ გამოცემაში თვით შრომასთან ერთად შესულია წინასიტყვაობები ყველა გამოცემისათვის, გარდა 1888 წლის გამოცემისა, რადგანაც მასში ჩამოყალიბებული აზრები ასახულია სხვა წინასიტყვაობებში, კერძოდ, 1890 წლის გერმანული გამოცემის წინასიტყვაობაში ინგლისური გამოცემის წინასიტყვაობა იხ. კ. მარქსი და ფ. ენგელსი. თხზ., მე-2 რუს. გამოც., ტ. 21, გვ. 362-369. – V. 1.

2. ენგელსმა ეს შენიშვნა შეიტანა „კომუნისტური პარტიის მანიფესტის“ 1890 წლის გერმანულ გამოცემაშიც. ამოიღო მხოლოდ უკანასკნელი ფრაზა. – 6.
3. უფრო გვიანდელი დროის შრომებში ნაცვლად ცნებებისა „შრომის ღირებულება“. „შრომის ფასი“ მარქსი და ენგელსი ხმარობდნენ მარქსის მიერ შემოტანილ უფრო ზუსტ ცნებებს – „სამუშაო ძალის ღირებულება“, „სამუშაო ძალის ფასი“ (იხ. ამის თაობაზე ენგელსის შესავალი მარქსის შრომისათვის „დაქირავებული შრომა და კაპიტალი“; იხ. კ. მარქსი და ფ. ენგელსი. რჩეული ნაწერები სამ ტომად. ტომი 1, 1974, გვ. 171-180). – 16.
4. ლაპარაკია მოძრაობაზე, რომელიც მიზნად ისახავდა საარჩევნო უფლების რეფორმას, ეს რეფორმა ხალხის მასების ზეგავლენით მიიღო ინგლისის თემთა პალატამ 1831 წელს და საბოლოოდ დაამტკიცა ლორდთა პალატამ 1832 წლის ივნისში. რეფორმა მიმართული იყო მიწათმფლობელი და ფინანსური არისტოკრატის პოლიტიკური მონოპოლიის წინააღმდეგ და პარლამენტის კარი გაუღო სამრეწველო ბურ-

- უჟაზიის წარმომადგენლებს. პროლეტარიატი და წვრილი ბურჟუაზია, რომლებიც რეფორმისათვის მთავარი ძალა იყო, მოატყუა ლიბერალურმა ბურჟუაზიამ და მათ არ მიუღიათ საარჩევნო უფლებები. – 40.
5. ლეგიტიმისტები – მომხრენი „ლეგიტიმური“ („კანონიერი“) 1830 წელს დამხობილი ბურბონთა დინასტიისა, რომელიც წარმოდგენდა მსხვილი მემკვიდრეობითი მიწათმფლობელობის ინტერესებს. გაბატონებული, ფინანსურ არისტოკრატისა და მსხვილ ბურჟუაზიაზე დაყრდნობილი ორლენების დინასტიის (1830-1848) წინააღმდეგ ბრძოლაში ლეგიტიმისტების ნაწილი ხშირად მიმართავდა სოციალურ დემაგოგიას და თავს ასაღებდა ბურჟუა-ექსპლოატატორებისაგან მშრომელთა დამცველად. – 41.
 6. „ახალგაზრდა ინგლისი“ – ინგლისელ პოლიტიკურ მოღვაწეთა და ლიტერატორთა ჯგუფი, რომლებიც ტორების პარტიას ეკუთვნოდნენ; შეიქმნა XIX საუკუნის 40-იანი წლების დამდეგს. „ახალგაზრდა ინგლისის“ მოღვაწენი გამოხატავდნენ მიწათმფლობელი არისტოკრატის უკმაყოფილებას ბურჟუაზიის ეკონომიური და პოლიტიკური ძლიერების ზრდით, მიმართავდნენ დემაგოგიურ ხერხებს, რომ თავიანთი გავლენისათვის დაექვემდებარებინათ მუშათა კლასი და გამოეყენებინათ თავიანთ ბრძოლაში ბურჟუაზიის წინააღმდეგ. – 41.
 7. ლაპარაკია წვრილბურჟუაზიულ დემოკრატიულ რესპუბლიკელებსა და წვრილბურჟუაზიულ სოციალისტებზე – ფრანგული გაზეთის „რეფორმის“ („La Réforme“) (გამოდიოდა პარიზში 1843-დან 1850 წლამდე) მომხრეებზე, რომლებიც მხარს უჭერდნენ რესპუბლიკის დამყარებას და დემოკრატიული და სოციალური რეფორმების გატარებას. – 56.
 8. გაზეთ „La Réforme“-ს შესახებ იხ. შენიშვნა 19. – 57.
 9. 1846 წლის თებერვალში მზადდებოდა პოლონეთის მხარეთა აჯანყება პოლონეთის ეროვნული განთავისუფლების მიზნით. აჯანყების მთავარი ინიციატორები იყვნენ პოლონელი რევოლუციური დემოკრატები (დემბროვსკი და სხვები). მაგრამ შლიახტური ელემენტების მხრივ ლაღატისა და პრუსიის პოლიციის მიერ აჯანყების ხელმძღვანელთა დაპატიმრების შედეგად საერთო აჯანყება ჩაიფუშა და მხოლოდ ცალკეული რევოლუციური აფეთქებები მოხდა. მხოლოდ კრაკოვში, რომელიც 1815 წლიდან ავსტრიის, რუსეთისა და პრუსიის ერთობლივ კონტროლს ექვემდებარებოდა, აჯანყებულებმა შეძლეს 22 თებერვალს გამარჯვების მოპოვება და შექმნეს ეროვნული მთავრობა, რომელმაც გამოუშვა მანიფესტი ფეოდალური გადასახადების გაუქმების შესახებ. კრაკოვის აჯანყება ჩაახშეს 1846 წლის მარტის დამდეგს. 1846 წლის ნოემბერში ავსტრიამ, პრუსიამ და რუსეთმა ხელი მოაწერეს ხელშეკრულებას ავსტრიის იმპერიისათვის კრაკოვის შეერთების შესახებ. – 58.